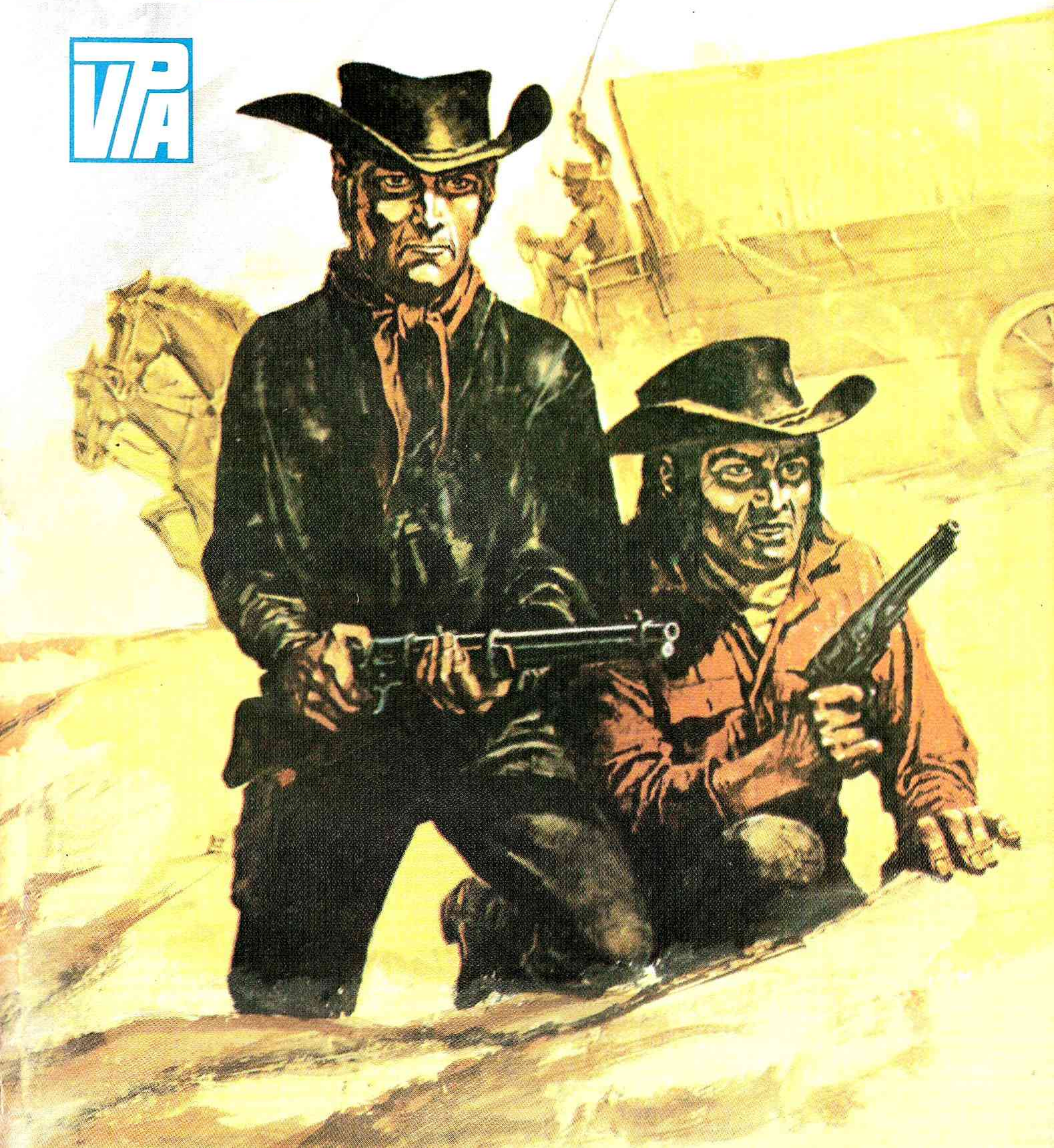

WESTERN ROMAN
LASO
Cijena 400 d broj 744

Colin Scope:

ZLOGLASNI

Calin Scope

ZLOGLASNI

**VJESNIKOVA
PRESS
AGENCIJA**

Glavni i odgovorni urednik: Milivoj Pašiček
Izdavač: NIŠPRO VJESNIK (predsjednik Poslovnog
odbora Vjekoslav Koprivnjak) – OOUR
Informativno-revijalna izdanja (direktor Božidar
Radman)
Predsjedavajući Savjeta: dr Ivan Krtalić
Adresa redakcije, izdavača i tiskare: 41000 Zagreb,
Avenija bratstva i jedinstva 4
Telefoni: 041/526-099, 515-555, 519-555 i 333-333
Telex: 21 121 YU VSK
Kolegij redakcije: Berislav Grabušnik (graf. ur.),
Marija Jurela (urednik), Pavle Lugarić (zamjenik gl. i
odg. urednika), Milivoj Pašiček, Biserka Pupavac
(pomoćnik gl. i odg. urednika) Tisak: NIŠPRO
»Vjesnik«, OOUR Novinska rotacija i OOUR TM

**Urednik: Ana Hrastović
Grafički urednik: Ivica Bartolić**

Colin Scope: **ZLOGLASNI**
Naslov originala: Die Tochter des Henkers
Copyright: VPA
Recenzija: Tomislav Odlešić
Prijevod: Jadranka Prišlin
Laso broj 744 izlazi 15. 1. 1988.
u nakladi 65.000 primjeraka

I

Vrata su se širom otvorila i Bronson se odjednom stvorio nasred saluna. Glas mu je bio oštar i odsječen.

— Da nisi mrdnuo, Rooney! Inače ću te ubiti kao muhu!

Osjećalo se kako je sve zamrlo. Bronson je bio spreman da puca. Stajao je nasred saluna i držao pušku objema rukama. Njegov pogled bio je hladan i vidjelo se da je pripravan na sve.

U istom trenutku na strašnja je vrata, indijanski nečujno, ušao Cayuse. Njegova vinčesterka također je bila spremna, a pogled mu je pažljivo pretraživao prostorijsku. Bilo je jasno da s njim nema šale.

— Vi ostali ne miješajte se u ovo! Ako netko pokuša, raznijet ću mu glavu!

U salunu je zavládala mrtva tišina. Nitko se nije micao. Posvuda su u njih zurila ukočena lica. Žene kao

da nisu mogle doći do glasa, muškarci kao da su zaboravili na viski i pivo. Samo dvojica su znala o čemu je zapravo riječ.

Jedan od njih bio je Rooney.

Ukočeno je sjedio za stolom. Desno od njega nešto se pomaklo iza zavjese od staklenih perli. Što je bilo iza te zavjese, to su znali samo stalni gosti. U tom trenutku čulo se samo tiho zveckanje perli. Na stolovima su gorjele lojanice, a oko karbidnih svjetiljki iznad stolova lijeno je plovio dim cigareta.

Rooneyevo se lice trzalo i pjege kao da su plesale po njemu. Iza njegovih poluzatvorenih očiju sakrivala se mržnja.

— Hej — reče otegnuto i kroz nos — što ti je, čovječe? Jesi li poludio? Obračaš se krivom čovjeku. Ja sam...

Bronson pritisne obarač.

Iz cijevi njegove puške posukljali su dim i iskre, a metak je završio u zavjesi od staklenih perli, razbivši ih na tisuću komadića. Iz mraka iza zavjese pojavila se ručka i grčevito se uhvatila za perle. Iz niše, koju je sakrila zavjese, začuo se krik djevojke. Rooneyev prijatelj je zastenjao, a kolt mu je ispao iz ruke. Posljednjim se snagama uhvatio za zavjesu, no smrt je bila jača: skotrljao se na pod, povukavši za sobom cijelu zavjesu, te ostao ležati među svjetlucavim staklenim perlama.

Bronson izvadi opušak cigare iz usta i ugasi ga nogom na podu. Jedan pogled na Rooneyeve nemirne plave oči bio mu je dovoljan da shvati što ovaj namjerava. Upozori ga:

— Drži šape podalje od svoje igračke, Rooney, ako ti je život mio!

U njegovoj pušci bilo je još dovoljno metaka i obojica su to znali.

Bronson i Cayuse izgledali su kao ljudi koji ne znaju za samilost. U ovom trenutku takvi su i bili. Dobro su znali tko je Rooney: strašan ubojica.

Roonez shvati da u ovom trenutku više nema nikakve prilike i da će loše proći. Ali da ima još jedan sakriveni adut, to je znao samo on.

— Dobro — reče otegnuto — što se uzbuđuješ? Pa vidiš

da sam miran. Sto namjeravate sa mnom?

— Mi ništa, Rooney! Moramo te samo staviti iza brave, to je sve.

Rooney se podmuklo nasmiješi.

— A onda pred krvnika, je li? I on će mi malo rastegnuti vrat, zar ne?

— Vidiš kako si ti zapravo bistar, Rooney — reče Bronson i puškom mu dade znak da preda oružje. — Trebalo bi te staviti u špirit i sačuvati za sljedeća pokoljenja, da ti se mogu diviti i kad odeš s ovoga svijeta.

— Volim privlačne odlaske — odgovori Rooney.

Pruži svoje oružje i preda se.

Malo poslije toga za njim su se zatvorila vrata ćelije. Šerif ih zaključa i vrati se k ostalima koji su stajali u krugu svjetlosti što ju je bacala petrolejska svjetiljka.

— Telegrafirat ću vijest u glavni grad — reče s olakšanjem. — Budući da ovo nije okružno središte, morat će se suđenje održati u Albuquerquea. Tamo imaju i svoga krvnika. Mislim da se zove Van Davis.

— Van Davis? — udari Rooney limenom zdjelicom o željezne rešetke. — Znam ga!

— Baš mi je drago, Rooney — reče Bronson. — Moći ćete proslaviti što se ponovno vidite.

— Ubit ću to kopile! —
procijedi Rooney. — Proklet
bio, ako ga ne ubijem!

Gnjevno je tresao rešetke
na vratima. Izgledao je stra-
šan u svom bijesu. Šerif, koji
ionako nije bio baš najhrab-
riji čovjek u Estanciji, neho-
tice ustukne.

— Pretjeruješ, Rooney! —
odgovori mu. — Što sada
uopće možeš kad si ovako
zatvoren?

— Sad se usuđuješ lajati,
je li? — izdere se Rooney na
njega, a njegovo pjegavo lice
sasvim se izobličilo od mržnje
i bijesa, te pljune kroz rešet-
ke. — Smeće jedno! I tebe ću
srediti, bez brige budi!

— Pazi da te se šerif stvar-
no ne prestraši, Rooney —
reče mu Bronson podruglji-
vo. — Ovdje u Estanciji sta-
vit će te u kavez i tako pre-
vesti do Albuquerquea. I
mislim da je sasvim jasno
tko će koga poslati na drugi
svijet.

— Bronsone — procijedi
Rooney kroz zube — šerif je
obična bijeda! Unajmio je
vas da za njega obavite ono
što je opasno. To mu je, uos-
talom, bilo pametno; njega
bih ionako odmah ubio! Ali i
na njega će doći red. To sam
već rekao, a kad ja nešto
obećam, onda svoje obeća-
nje i ispunim! A ako je krv-
nik onaj Van Davis, onda će
i on tako proći, samo što to
još ne zna!

— Začepi već jednom, Ro-

oney! — izdere se šerif. —
Inače nećeš dobiti ništa za
jelo!

— Dobro! — odgovori Roo-
ney otegnutim glasom. —
Već sam se smirio, šerife! —
reče, a onda podrugljivo do-
da: — Prema mrtvacima
čovjek mora biti dobar.

— Tako je — nasmiješi mu
se Bronson. — Navratit će-
mo u Albuquerque i, ako ho-
ćeš, posjetiti Van Davisa. Ne-
ka zna kome će staviti uže
oko vrata. Tako da se može
dobro pripremiti za taj ra-
dostan događaj.

Bronson i Cayuse izadu iz
šerifova ureda, a za njima i
šerif. Njemu baš nije bilo la-
ko pri duši.

— Zar zaista mislite potra-
žiti Van Davisa? — upita
Bronsona.

— Da. Čini se da Rooney
mrzi Davisa kao kugu. Baš
sam znatiželjan kakav je taj
gospodin »Uže«.

Šerif uzdahne i slegne ra-
menima.

— Mogu vam reći da ću
biti veseo kad Rooneya ski-
nem s vrata! Djeluje mi ne-
kako previše samouvjereno,
kao da je siguran da mu još
nije došao kraj! Možda ima
kakve pomagače koji se mo-
taju naokolo. Dobro je što
ste sredili barem onog nitko-
va u salunu. Moram priznati
da sam vam obojici dužan
zahvalnost za sve ovo što se
dogodilo.

— Učinili smo što smo mogli, šerife. Laku noć!

Bronson i Cayuse se nasmiješe, okrenu i uzjašu. Ona polako krenu iz grada. Na Estanciju se polako spuštala noć. Cayuse reče:

— Ovaj je glupan cijelo vrijeme stajao pred svojim vratima i glačao limenu zvijezdu! Ni prstom nije mrdnuo, a sada će pokupiti svu slavu!

— Pusti ga, Cayuse, neka se veseli. Ionako smo se sasvim slučajno našli u Estanciji i tako mu sasvim slučajno pomogli. Za nas je stvar gotova, a njega je tek sada spopao pravi strah.

II

Kiša je lijevala kao iz kabla kad su se približili Albuquerqueu. Nad Rio Grandem divljala je jedna od rijetkih ljetnih oluja, kad je grad pod neprozirnom zavjesom od kiše, potonuo u blato i mulj.

Bili su još dosta daleko od grada kad su kraj puta spazili neku staru kuću. Iako je vjetar nosio kišu na sve strane, a večernje su nebo parali gromovi, vrata kuće bila su širom otvorena i u kući se vidjelo svjetlo. Na trenutak bi se u svijetlom okviru pojavila silueta neke žene. Bila je niska i zdepasta.

— Čini se da čeka nas — promrmlja Bronson.

— Mene ne — odgovori Cayuse. — Nisam ni znao da

u Albuquerqueu imaš prijateljicu. Čini mi se, prilično je krupna.

— Nisam baš lud za debelim ženama — odgovori Bronson. — No ako me oči ne varaju, ova je više nego debela. Tamo kraj kuće je i neka staja. Možda bismo mogli u njoj prenoćiti?

— Zašto ne? Do grada ima još sigurno nekoliko kilometara, a po ovom se vremenu ni konjima više ne da gacati.

Žena je još stajala na vratima i čekala da se došljaci približe. Cayuse se ogleda oko sebe. Kroz zavjesu kiše ugleda stupove napola raspadnutog korala.

Žena je stajala u svijetlom okviru vrata i oni su vidjeli da je odjevena u dugačku crnu haljinu. Na glavi je imala rubac.

— Dobra večer, gospodo! — dovikne joj Bronson. — Da li bismo mogli prenoćiti u staji? Sutra rano ujutro krenuli bismo dalje!

— Naravno! — odgovori žena. — U staji je suho. U njoj je samo moja mazga. Smjestite konje, pa dodite u kuću!

Čim su smjestili konje, pošli su prema kući. Pred vratima su skinuli teške ogrtače i ušli. U tom trenutku nekoliko mačaka u prostoriji razbježalo se na sve strane. Na stolu je čadavo žmirkala stara svjetiljka sa sjenilom s resama, a kraj nje je bila veli-

ka staklena kugla. Posvuda naokolo vidio se izlizani pliš i kojekakvi dronjci.

Meksikanka je nešto petljala oko štednjaka, stavila je još jedno drvo na vatru i pristavila vodu.

— Sjednite — reče ljubazno. — Znala sam da dolazite.

— Znali ste, gospodo? Kako to? — upita Bronson zbunjeno.

Ona se nasmiješi i sjedne za stol.

— Dodite bliže, prijatelju, sjednite! — reče. — Dat ćete mi lijepo jedan dolar i pokazati svoje ruke, a ja ću vam reći što na njima piše o vašoj budućnosti.

Oni shvate da su dospjeli u kuću vračare.

— Ja sam Donna Diana — reče žena tajanstveno se smješkajući. — Stanujem ovdje sasvim sama sa svojim mačkama i mazgom, malo podalje od grada, jer mi je potreban mir. A oni koje zanima njihova budućnost, lako me nađu.

Bronson i Cayuse sjednu za stol. Donna Diana ispruži ruku. Cayuse je pogleda i odmahne glavom.

— Ne mogu ja to.

— Gluposti! — odgovori debela Meksikanka. — Hajde, dajte mi dolar!

— Bronsone, daj joj dolar! — reče Cayuse.

— Zašto ja?

— Zato što ti još imaš nekoliko dolara, čovječe. I ne-

moj reći ne, jer tko zna što ti se može dogoditi.

Bronson pruži Donni Diana dolar. Ona uzme njegovu desnu ruku i povuče je pod svjetlo svjetiljke. Dok ju je promatrala, činilo se kao da su joj misli negdje drugdje; lijevom je rukom gladila staklenu kuglu i mrmljala pritom nešto nerazumljivo.

Ne rekavši ni riječi, ona ispusti njegovu ruku i povuče na svjetlo Cayuseovu desnicu, a onda opet Bronsonov lijevi dlan. Nasmiješi se i reče:

— Sutra rano ujutro odjahat ćete u Albuquerque. Srest ćete tamo jednog čovjeka. Njega tište silne brige. Ako mu pomognete dobit ćete od njega cijelo bogatstvo... Vidim i lijepu ženu...

— Tko je taj čovjek, Donna Diana? — prekine je Bronson.

Ona pogleda Bronsona u oči i odgovori:

— To ja ne znam. Sutra ćete saznati.

Na štednjaku je uzavrela voda i ona ustane da zakuha kavu. Onda se vrati k stolu i reče gotovo materinski zabrinuto:

— Po ovakvom vremenu ne možete dalje. Dat ću vam pokrivače i prenoćit ćete na suhom, u staji. Dragi ste vi momci. Čovjek se u vas može pouzdati. Pomozite tom čovjeku u Albuquerqueu. Njegovo je srce slomljeno.

III

Rano ujutro krenuli su Albuquerqueu. Činilo se da su već dosta blizu grada, no još se nije ništa vidjelo. Zrak je bio pun vlage i sumaglice. Prvo su naišli na obrambene zidine grada, već napola obrušene. Cayuse spazi nekog čovjeka u teškom, mokrom ogrtaču kako tjera pred sobom stado koza.

— Ovaj se valjda nada boljem vremenu. Bogami, ja također. Inače se ničem dobrom ne nadam. Vjeruješ li ti onoj staroj vračari? Čovjek slomljena srca čeka pomoć! Da se rasplačeš! Pričala je gluposti koje su me podsjećale na ono što pričaju i vračevi mnogih indijanskih plemena. Naprosto da pukneš od smijeha! Kako je samo gladila onu svoju staklenu kuglu! Jesi li vidio onu buhu na njoj?

Bronson mu ništa ne odgovori. Napregnuto je promatrao oko sebe, pretražujući pogledom okolicu. Od jednom iz sumaglice izrone pred njih obrisi stare goleme crkve. Iza drveća i grmlja mogla su se nazreti siva, mokra pročelja kuća. Iz grada su se čuli udarci čekića.

— Zašto šutiš, Bronsone? Ako si zabrinut zbog ovih zvukova, onda se stvarno moraš zabrinuti za svoje živce! To netko gradi novu staju, nije to ništa!

— Baš bih htio vidjeti tu staju, Cayuse — odgovori mu Bronson hladnokrvno. — Ne zaboravi da je Albuquerque grad koji može imati vlastitog krvnika.

U tom trenutku umuknuli su udarci čekićem i nastala je tišina. Pred dvojicom prijatelja ukazala se ulica. Uz drvene nogostupe uzdizale su se s obje strana ružne kuće, a pri dnu ulice, gdje je bila crkva, upravo u tom trenutku neki je muškarac zakoračio na nadsvodeni pločnik. Bronson i Cayuse odluče da ga pitaju za Davisa. Podbodu konje i krenu prema njemu.

— Je l' mene nešto trebate? — preduhitri ih muškarac.

— Da. Htjeli smo vas pitati...

— Nema nikakvih promjena — prekine ga čovjek mrzovoljno, a pogled mu je bio neprikriveno neprijateljski. — Smaknuće je zakazano za danas ujutro, na tome i ostaje, bez obzira na vrijeme! Uostalom, mrtvima je ionako svejedno je li pada kiša ili sije sunce!

Bronson se malko osmjehne ispod mokrog stetsona.

— A tko je taj sretnik? — upita.

— Što, zar ne znate!? — reče koščata ljudeskara u ne-
jverici i zavrti glavom. — Cijeli grad priča samo o tome! Već je sve spremno. Upravo

sam posljednji put pregledao vješala, je li sve u redu.

— Mi smo stranci u Albuquerqueu, zato pitam.

Čovjek se nasmije kao da je sve to veoma zabavno i odgovori:

— Colby. Colby je ovaj put na redu! Taj idiot ubio je svoju staru. Prije toga se dobro opio u salunu i ranio trojicu, jedan od njih je i umro. I zato će sada lijepo visiti. Gospodin Davis će izvršiti presudu! Sad je još u crkvi. Prije svakog smaknuća odlazi onamo.

— Gospodin Davis se moli?

— Otkud ja znam što tamo radi? — odbrusi čovjek. — Ja sam samo njegov pomoćnik! Uostalom, svi u gradu znaju za Joea Libertyja!

— Dobro, Joe, nećemo onda smetati gospodinu Davisu u molitvi. Gdje bismo mogli razgovarati s njim?

— Dodite u njegovu kuću, sasvim na kraju grada. Ne možete pogriješiti; ispred kuće je vrt i u njemu stoje malena vješalica — nasmiješi se i doda: — A na njima se njiše slamnata lutka.

— Baš zgodno — reče Cayuse i kiselo se nasmiješi.

— A ako želite vidjeti smaknuće — nastavi Liberty ozbiljno — onda otidite iza crkve, na glavni trg. Neki su već tamo i čekaju da šerif dovede Colbyja.

On kretnjom glave pokaže

na zgradu s druge strane ulice.

Liberty nastavi svojim putem, a Bronson i Cayuse krenuše na trg iza crkve. Tu se već sakupilo dosta znatiželjnika koji su stajali i šutke čekali uzbudljivi događaj, usprkos kiši koja je sipila. Da kojim slučajem nije padala kiša, trg bi bio prepun ljudi.

Odjednom se kroz gomilu pronio žamor najavivši krvnikov dolazak.

Van Davis je imao na glavi crnu kukuljicu i Bronson pomisli kako vjerojatno vrlo malo ljudi poznaje njegovo lice. Van Davis je bio srednje visine, a preko ramena je prebacio dugačak ogrtač. Hodao je polagano i dostojanstveno, usprkos kiši. Polagano, kao kakav starac, on se popeo i uz stube vješala, provjerio čvrstoću omče, a zatim i poklopac podnih vrata, zadovoljno kimnuo i stao na svoje mjesto. Šerif i njegova dva pomoćnika već su vodili Colbyja do vješala.

Ruke su mu bile svezane iza leđa, a na očima je imao povez. Kad su stigli do vješala, šerif gurne Colbyja uza stube. Colby posrne, no ipak nekako održi ravnotežu i ne padne. Van Davis ga primi ispod ruke i povede na sredinu postolja, namjestivši ga točno na poklopac podnih vrata. Onda dohvati omču i navuče mu je preko glave.

U tom trenutku pojavi se svećenik i popne na postolje pa počne nešto šaputati Colbyju, no ovaj pljune na njega i glasom punim bijesa, mržnje i očaja počne vikati:

— Svinje! Prokleti bili! Da bogda završili svi u paklu! Preporučit ću vas tamo...

Davis povuče vrata i Colby izgubi tlo pod nogama, one padnu uprazno i on počne njima tresti, onda se nekoliko puta trzne, a zatim se sasvim smiri. Gomila je vikala, vrištala, a neki su očito uživali u prizoru. Cayuse s gađenjem okrene glavu, a Bronson zapali cigaru.

Neki debeljko prišao je vješalima, pregledao obješenoga i ustanovio njegovu smrt. Nakon toga Davis mu je skinuo omču, a onda i cijelc uže, namotao ga i stavio preko ruke. Zatim je, kao da sve to nema nikakve veze s njim, polagano krenuo niz ulicu. Taj čovjek zacijelo vodi vrlo povučen život. I dalje mu je na glavi bila krvnička kukuljica.

Bronson i Cayuse zaputili su se za njim.

Iako je čuo topot kopita iza leđa, Davis se nije ni jednom okrenuo. Kad je stigao do kraja ulice, skrenuo je u svoju kuću. Za njim se uskoro pojavio i njegov pomoćnik. Liberty im mahne i pokaže rukom iza kuće. Bronson i Cayuse zaobidu kuću, uđu u stražnje dvorište i tu

sjašu. Smjeste konje u staju, a Joe ih kroz stražnji ulaz uvede u kuću. Uskoro su se našli pred Van Davisom.

Na njegovom blijedom licu titrao je tužan osmijeh. Spuštene glave slušao je što mu je Bronson govorio.

— Rooney? — upita zamišljeno. — Prvi put čujem za to ime. I kažete da je sada u zatvoru u Estanciji?

— Da. No čini mi se neka-ko previše siguran u sebe. Možda vas namjerava posjetiti, samo ne kao zatvorenik. On očito vjeruje u neko čudo koje će ga spasiti!

Davis uzdahne i odgovori:

— Takve sam prijetnje već mnogo puta čuo i to mi nije ništa novo. No siguran sam da će Rooney biti doveden u Albuquerque pod pojačanom stražom i zato me on uopće ne brine. No ja imam sasvim drugačije brige, svoje vlastite!

Bronson i Cayuse se neopazice pogledaju.

— Kakve to brige, gospodine Davise? — upita ga Cayuse nepovjerljivo, trudeći se da djeluje što ravnodušniji i da izraz njegova lica ne otkrije nikakve osjećaje. — Zar su te brige toliko velike da ih ne možete sami riješiti?

— Pa... moglo bi se tako reći? — odgovori Davis. — Bio bih spreman platiti cijelo bogatstvo samo da opet imam kraj sebe svoju kćer

Corinnu! Znam čak otprilike gdje se nalazi. Druži se sa zlim ljudima, ali toga nije svjesna, jer je veoma naivna, rekao bih čak i luckasta. Inače je to pametna djevojka, no previše daje osjećajima na volju, valjda kao i većina mladih djevojaka. Kad bi mi netko vratio moju kćer živu i zdravu kući, dobio bi od mene priličnu hrpu dolara.

Bronson se nasmije.

— Može li se znati što smatrate »priličnom hrpom dolara«?

— Pet — odgovori Davis kratko.

— Pet... stotina?

— Meni moja kći vrijedi više od toga. Pet tisuća! Znam da je zapravo i to malo, jer neće biti nimalo lako dovesti Corinnu natrag u Albuquerque. Njen će se prijatelj svim snagama boriti protiv toga. Sasvim sam siguran da ta osoba postoji, samo ne znam tko je on. Strašno sam zabrinut za Corinnu. Ona je samovoljna i veoma tvrdoglava. Prošlo je već nekoliko godina otkako smo se posljednji put vidjeli... Osim toga, ona ne zna za moj novi posao i ne želim da to ikada dozna. Mnogo se toga promijenilo u mojem i njezinom životu, no ja sam još njen otac, a ona će uvijek biti i ostati moja kći.

IV

Van Davis je dugo gledao

za dvojicom jahača. Na njegovom blijedom licu titrao je blag, zadovoljan osmijeh. Konačno je pronašao dvojicu koji su spremni da mu pomognu.

I dok su se oni udaljavali i nestajali u sumaglici vlažnog prijepodneva, Van Davis je shvatio da je time započela paklenska igra na život i smrt.

Bronson i Cayuse krenuli su na jug, prema Los Lunasu, Jaralesu i Socorro.

Van Davis im je objasnio da se njegova kći zadržava negdje na tom području i da se čovjek s kojim se ona, navodno, druži zove Buster Prescott. Više od toga nije im znao reći — ili je barem tako tvrdio. Znao je on zapravo mnogo više, ali im je namjerno prešutio. Imao je za to svoje razloge.

Tek što je ušao u kuću začuje u stražnjem dvorištu topot kopita. Pogleda kroz prozor i ugleda Donnu Dianu na njenoj mazgi, ogrnutu teškim kišnim ogrtačem. Ona sjaše i uđe u kuću.

— Odlično si to izvela — pohvali je Davis i tutne joj u ruku nekoliko dolara. — Ona dvojica su obećala da će mi vratiti kćer.

— Već sam se bila pobojala da će me ismijati — odgovori ona s uzdahom. — No drago mi je da je sve završilo kako smo htjeli. Kad opet budete nešto trebali, samo

mi javite, gospodine Davise.

— Dobro. Samo... za ovo ne smije nitko znati, jasno?

— Da, gospodine Davise. A sada moram ići. Možda ona dvojica još jednom navrate u moju kuću.

— Ne vjerujem — odgovori Davis — no nikad se ne zna.

Donna Diana mu uzvratila pozdrav, odveže mazgu, uzjaše i krene natrag kući veseleći se svojoj zaradi.

— Čini se da su zagrizli, zar ne? — upita Joe Liberty svog gazdu udvorno. — Zadovoljni ste, gospodine Davise...

— Pa i jesam zadovoljan, Joe — odgovori Davis. — Šerif Estancije učinio mi je uslugu što mi je odmah telegrafirao, a ono nevrijeme došlo je kao naručeno.

Joe Liberty očito je bio dobro upućen u Davisove planove, što je potvrdio i svojim sljedećim pitanjem:

— A što će se dogoditi kad Bronson i Cayuse shvate da imaju posla s divljom i nemilosrdnom bandom?

— A što bi trebalo da se dogodi? — odgovori Davis. — Ja sam im pričao o svojoj kćeri i o tome da je u lošem društvu. Otkud mogu znati da je to loše društvo zapravo divlja i okrutna banda? Zašto bih ja morao znati da je za Busterom Prescottom i njegovom bandom raspisana potjernica, i to s velikom nagradom onome tko ih uh-

vati. A riječ je o sedamnaest tisuća dolara! To se isplati! A tu je i novac koji bih dobio za njihovo smaknuće!

Joe Liberty zavrti glavom.

— Nisam baš siguran da vas sasvim razumijem, gospodine Davise. Zar ih niste poslali prvenstveno zato da vam vrate vašu kćer?

— Naravno — odgovori Davis i srkne malo kave. — Ali kad Bronson i njegov prijatelj nađu Corinnu i pokušaju je vratiti u Albuquerque, Buster Prescott i njegovi prijatelji sigurno će krenuti za njima! Imam dojam da će mi sami došetati pod vješala!

— Ne bih baš htio biti u koži Bronsona i Cayusea! Bojim se da im neće biti zabavno na ovom zadatku!

— To je, Joe, njihova briga.

V

Šerif Estancije imao je, međutim, svojih briga. U zatvorskoj ćeliji, na tvrdom drvenom krevetu, još je sjedio ubojica Rooney i trebalo ga je dobro čuvati. Dan je već odavno svanuo i iz dvorišta se jasno čulo lupanje čekića i zvuk pile za drvo. No to kao da se Rooneya nije ticalo.

— Kola s rešetkama upravo se pripremaju, Ronney, čuješ li? Treba ih još samo malo popraviti. Vidiš koliko se trudimo da te smjestimo na sigurno i tako odvedemo

u Albuquerque! Šteta što neću biti prisutan kad ti Davis bude nataknuo omču oko vrata...

U tom trenutku u šerifov ured ušao je mladi stolar; njegova pregača bila je puna piljevine. On nesigurno pogleda prema Rooneyju, a onda reče šerifu:

— Još će malo potrajati dok to popravimo. Jedan je kotač napukao. Imam dojam kao da je netko namjerno željeznom šipkom udarao po njemu.

— Hajde, ne pričaj gluposti, nego nastavite posao i dotjerajte ta kola što prije!

— Čini se da je i osovina nečim udarena. Ne znam...

Šerif ga bijesno pogleda i ljutito mu odgovori:

— Zašto mi sve to govoriš? Primate se posla i uredite to! Hoću da sve bude završeno do večeras!

Mladić se šutke povuče. Rooney se cinično nasmije, no nije htio otvoreno pokazati koliko likuje, to bi ga moglo odati. Umjesto toga reče:

— Jesam li dobro čuo, šerife? Već večeras? Zar to znači da ćemo putovati noću? To je ipak malo previše opasno! Znate da su Komanči i Apaši iskopali ratnu sjekiru. Sigurno ih ima i ovdje, na području između Estancije i Albuquerquea!

— Pa što onda, tako bi barem prištedio sebi penjanje

do vješala, Rooney — odvrati šerif. — Danju su zatvorenička kola odviše upadljiva, noću su nam izgledi za uspjeh mnogo veći!

— Vidim da se zaista brinete za mene, šerife! Jedino mi nije jasno kako ne opažate da ću uskoro umrijeti od gladi! Hoću li dobiti uskoro neko jelo?

Šerif se zajedljivo nasmije:

— Gotovo sam zaboravio na to, Rooney! Pitam se samo otkuda ti uopće apetit kad znaš da ćeš za dva dana visjeti!

Šerif ustane od stola, izađe iz ureda i mahne mladiću koji je upravo prolazio onuda:

— Skokni, molim te, preko i donesi dvije porcije jela, za mene i za mog zatvorenika!

— Dobro, šerife! — odgovori mladić.

Rooney je čuo kako se mladićevi koraci udaljavaju. Istovremeno su se iz drugog smjera čula konjska kopita, a onda i jedan muški glas koji je Rooneyju izmamio osmijeh na lice.

— Šerife, je li i ovdje bilo onakvo užasno nevrijeme? — upitao je došljak.

Rooney je imao razloga da se veseli: taj glas pripadao je njegovu ortaku!

— Nije! — odgovori šerif. — Ovdje nije bilo nevremena. Odakle dolazite?

— Iz Jaralesa. Tražim jed-

nog čovjeka. On i jedan njegov prijatelj sigurno su tu negdje u okolini i htio bih obojicu ščepati, no samo mi je jedan od njih važan. Zove se Rooney. Ubojica. Za njegovu glavu dobio bih priličnu svoticu.

— Nemate sreće, gospodine. Rooney je već iza rešetki.

— Što?! Rooney da je uhvaćen? To vam ne vjerujem! On je odviše opasan da bi se dao samo tako uhvatiti! — nasmije se jahač i doda: — Vi se šalite sa mnom, zar ne? Ali ne kupujem ja tu šalu! Predugo već pratim tog nitkova da bih samo tako u to povjerovao! Povjerovat ću vam tek kad ga vidim svojim očima! Baš bih htio vidjeti onoga koji ga je uhvatio!

— Taj je pred vama! — pohvali se šerif. — A Rooneya možete vidjeti ako podete sa mnom u ured!

Šerif nije htio propustiti priliku da zadovolji taštinu. Vjerovao je da je jahač lovac na ubojice.

— Mogu li ga zaista vidjeti? Ne mogu vjerovati da ste ulovili pravu osobu! Rooney ima pjege po licu i...

— Dovraga, dodite i pogledajte ga, ako mi ne vjerujete, čovječe!

— Ako nemate ništa protiv...

— Došljak sjaše i labavo priveže konja za stup. Bisa-ge su stršale sa strane sedla, pretrpane, iz navlake je viri-

la vinčesterka, konj je bio svjež i odmoren, no šerif ništa od toga nije zamijetio.

Stranac je pošao za njim u ured.

— Eno, onaj tamo! — reče šerif pokazujući na ćeliju — ono je Rooney!

— Bogami jest! — odgovori stranac.

No u njegovoj se ruci odjednom stvorio kolt kojim je šerifa iz sve snage udario po potiljku. Šerif padne. Došljak izvuče šerifu revolver iz korica i premda je već bio u nesvijesti, nastavi ga udarati po glavi sve dok nije prestao davati znakove života.

— Otvori konačno ta vrata! — zasikće Rooney. — Požuri! Ključevi su kod njega!

Vrata su teško zaškripala i Rooney je skočio iz ćelije. Prvo je zgrabio pušku sa stola, a onda i svoj opasač s revolverom koji je visio na zidu.

— Ja ću prvi izaći — reče njegov pomagač. — Ti malo pričekaj, a onda izađi i uzmi mog konja. Tvoj je osedlan i čeka u staji. Da povedemo još jednoga za svaki slučaj?

— Jesi li lud? Što misliš da će ovo biti šetnja? Idemo na Rio Grande, a onda u Albuquerque! Za nama će sigurno ići i potjera! Zato ćemo se poslije odvojiti.

Oni prekorače preko šerifova trupla i pogledaju na

ulicu. Do konja je bilo svega nekoliko koraka.

Rooneyev prijatelj pođe nogostupom, držeći se zida kuće. No upravo kad je htio skrenuti iza ugla, u dvorište, pa prema staji gdje je bio Rooneyev konj, osedlan, naišao je mladić kojega je šerif poslao po jelo. U rukama je držao drveni poslužavnik prekriven ubrusom.

Ugledavši stranca kako se šulja, mladić zastane. Bilo mu je čudno što odlazi na suprotnu stranu od one gdje je svezao konja, a još mu je bilo čudnije što nije vidio šerifa da ispraća stranca. Poviče:

— Šerife, jelo!

Rooneyev ortak izvuče revolver i nacilja. Mladić baci poslužavnik i počne bježati, no bilo je prekasno. Začula su se dva hica i mladić se srušio u prašinu ulice.

Rooneyev ortak potrči prema dvorištu. Rooney istrči iz šerifovog ureda, skoči u sedlo, okrene konja i uz povik pojuri niz ulicu, pucajući u zrak i u ljude koji su izvirivali iz kuća.

Rooneyev ortak utrči u dvorište. Protrčavši kraj majstorâ koji su popravljali kola i čuli hica s ulice, povikne:

— Rooney je pobjegao! Trebam konja! Brzo! Inače će mi opet pobjeći!

Budući da ga nitko od njih nije prije vidio, povjerovali

su mu i nitko ga nije zadržao. Ušao je u staju.

U tom trenutku dotrče u dvorište trojica naoružanih muškaraca koji su vidjeli kako je neznanac ubio mladića. Po njihovim se licima vidjelo da su odlučili ne dopustiti mu da pobjegne. Upravo kad je jedan od njih trojice zaustio pitati za stranca, začuje se njištanje i ovaj se pojavi na konju, nemilosrdno ga podbadajući ostrugama. Trojica muškaraca zapucala su za njim. Već nakon nekoliko prvih hitaca jahč je pao iz sedla, a ubrzo nakon toga srušio se i konj.

Rooney je pobjegao, a njegov je ortak bio mrtav.

VI

— Bronsone?

— Da?

— Čini mi se da čujem nešto?

— Ti stalno nešto čuješ!

— Proklet bio ako ne čujem negdje u blizini kokoši!

— Ovaj si put zaista pretjerao! Kokoši! Otkud ovdje kokoši?

Odmarali su se na obali rijeke. Bronson je ležao na leđima. Njegova cigara odavno se ugasila, no opušak mu je još bio u ustima. Lice je pokrio stetsonom. Cayuse je, ležeći na trbuhu, naćulio uši. Bio je siguran da čuje kokoši.

Zapuhao je povjetarac i donio taj zvuk i do Bronsonovnih ušiju. On odmakne

stetson s lica, ispljune opušak, a onda reče, namjerno izazivajući prijatelja:

— Jednog ćeš dana reći da čuješ travu kako raste na tvom grobu, Cayuse. Vi Indijanci stvarno imate dobre uši.

Ipak ustane, uzme pušku i krene niz rijeku.

— Hej, kamo ćeš? Ideš u pogrešnom smjeru! Zvuk dolazi odanle!

I Cayuse, uzevši svoju vinčesterku, pođe u suprotnom smjeru.

Obojica su bili vrlo oprezni, jer gdje ima kokoši, ima i ljudi. A budući da su bili na području Socorroa, znali su da tu mogu očekivati susret s banditima.

Los Lunas i Jarales bili su za njima i tamo nisu ništa značajno doznali. Možda će u Socorrou biti drukčije.

Cayuse je pažljivo slijedio zvuk kokoši i sve se više udaljavao od mjesta gdje su se odmarali. Bronson se, međutim, vratio onamo i odlučio da spremi konje za polazak. Zategnuo je sedla i sakrio konje u grmlje. U tom trenutku Cayuse se vratio i rekao:

— Lijepe, uhranjene kokoši, smeđe i crne.

— Nadajmo se da im je meso bijelo — promrmlja Bronson.

Uzjašu i krènu. Ubrzo su stigli do jedne udoline u kojoj se smjestila manja farma:

kuća, dvije staje, koral i nekoliko njiva naokolo. Na cijelom tom prostoru, međutim, nije bilo ni žive duše.

— Životinje su vjerojatno u staji — reče Cayuse.

— Jedino tvoje kokoši šeću po dvorištu — odgovori Bronson.

— Kako to misliš, moje kokoši?

Bronson razvuče usne u nešto što je trebalo da bude osmijeh, no onda se odmah uozbilji. Posvuda po dvorištu bilo je razbacano perje. Cayuse shvati što je Bronson htio reći.

— Shvaćam — odgovori. — Moje kokoši, jer ostale su mrtve. I očerupane. Netko je, čini se, bio vrlo gladan.

— Vidiš kako si ti pаметan, samo kad se malo potruđiš.

Odluče da se spuste u udolinu i pogledaju ima li koga na farmi no budući da nisu znali što ih tamo očekuje, razdvoje se tako da mogu jedan drugog štititi ako ih netko napadne.

Bronson je sjedio opušteno u sedlu, kao netko tko je veoma iznuren. Iz daljine se činilo kao da je ranjen i jedva se drži u sedlu. Cayuse je napravio širok krug oko udoline i, koristeći svako drvo ili grm kao zaklon, približavao se farmi s druge strane.

Približivši se farmi, Bronson je osjetio u nosu miris dima. Kad je već stigao do

korala, ugleda na dvorištu ugašenu vatru i ražanj na kojem je netko očito pekao kokoši. Iz staje se čuo potmulo topot kopita. Zacijelo su tamo konji ili mazge, pomisli Bronson.

— Hej! — poviče glasno. — Ima li koga?

I premda je znao da je, ako zaista ima nekoga, već odavno zamijećen, namjerno se pravio naivčinom.

Ni iz kuće ni iz staja nije bilo odgovora.

Bronson sjaše i nemarno prebaci pušku preko ramena, okrenuvši cijev na leđa. Okrene se još jednom oko sebe, a onda nešto promrmlja i pođe prema kući. Bilo je sasvim neizvjesno što ga tamo čeka. Moglo je u njoj biti sakriveno dvadeset ljudi.

Kiselo se osmijehne i zakorači prema vratima.

Međutim svaku njegovu kretnju pratili su hladni i opaki pogledi. Znojna lica bila su sakrivena tako da ih nije mogao vidjeti, kao ni cijevi pušaka koje su bile uperene u njega i čekale znak da otvore smrtonosnu vatru...

Zastane pred vratima. Bila su poluotvorena i u mrtvoj tišini, koja je vladala posvuda naokolo, zujanje muha veoma jasno se čulo.

Bronson se ponašao kao da je sasvim sam u cijeloj dolini. Svejednako je pušku držao nemarno prebačenu

preko ramena kao da nije svjestan nikakve opasnosti, iako ju je odavno nanjušio. Njegova opuštenost prevari-la bi i najsumnjičavijeg protivnika.

Cayuse se također već bio došuljao sasvim blizu farme. Konja je ostavio podalje, jer je znao da se jedino tako može neprimjetno približiti kući i u slučaju potrebe pomoći prijatelju.

Bronson zastane na pragu. S lijeve strane vrata bio je prozor i u njegovu staklu odražavala se staja. Vrata staje bila su otvorena i na trenutak se u tamnom okviru pojavio neki muškarac, a onda opet brzo nestao u mraku staje. Bronson odluči da ničim ne pokaže da ga je zamijetio. Glasno upita:

— Ima li koga?

Ne dobivši nikakva odgovora, on naglo zakorači u kuću. Svjestan toga da se njegova spodoba jasno ocrtava na otvorenim vratima i da je tako sasvim zgodna meta, odmah zakorači u stranu.

Njegove oči odmah su se privikle na tamu i on ugleda kamin, nekoliko stolica, širom otvorene ormare, stvari razbacane po podu... A usred svega tog nereda ležalo je nekoliko mrtvaca. Baci se na pod. Očekivao je pucnjavu, no ništa se nije dogodilo. Mrtve oči zurile su u njega. Ustane i pogleda oko sebe. Postalo mu je jasno odkuda

toliko muha — privukla ih je krv mrtvaca. Na jednom prozoru zavjesa je nagorjela, a ispod prozora ležao je, sav pepeljav; još jedan mrtvac. Očito su ga mučili vatrom.

Bronson pogleda kroz prozor prema staji. Ništa se nije micalo, no znao je da su ubojice zacijelo tamo.

Situacija mu je bila jasna: banditi ga neće pustiti da ode. No isto je tako znao da ih vjerojatno nema mnogo, jer bi se inače već pokazali. Očito su trojica ili četvorica. A Cayuse je zasigurno već spreman i čeka u zaklonu.

No znao je da bandite ne smije potcijeniti.

Izađe iz kuće držeći još uvijek pušku na desnom ramenu. U lijevoj ruci nosio je par čizama koje je našao u kući. Baci ih na tlo i pođe natrag prema kući kao da namjerava donijeti još plijena. Znao je da im je u tom trenutku odlična meta i da će oni konačno morati odlučiti što da poduzmu.

Kao što je i očekivao, banditi su izašli iz staje. Čuo je zveket njihovih ostruga i škripanje čizama na pijesku. Jedan mu glas grubo dovikne:

— Kamo žuriš, čovječe?

Bronson se polagano okrene i ugleda pred sobom trojicu muškaraca: dva Meksikanca i jednog Amerikanca. Bili su veoma prljavi, pravi odmetnici. Košulje su

im bile blatnjave i poderane. Bili su po svemu banditi koji će kad-tad završiti na vješalima.

— Aa! Ipak netko! — reče Bronson i nasmije se od uha do uha. — Jeste li vi sredili one unutra?

— Jesmo! A uskoro ćeš im i ti praviti društvo!

— Baš ljubazno od vas! — odgovori Bronson i pogleda prema kući. — Ali bojim se da oni nisu baš naročito razgovorljivi!

— Ti zaista sve zamjećuješ! — naceri se jedan od njih.

— Misliš? — upita Bronson, malo zastane, a onda doda: — A vi ništa ne zamjećujete?

— A što bi trebalo da zamijetimo? — odgovori jedan i počne polagano podizati kolt.

— Pa... recimo to da točno vidim gdje stojite! — odgovori Bronson nehajno, nasmije se i okrene im leđa.

Cijev njegove puške bila je uperena točno u prsa jednoga od bandita. U trenutku kad se okrenuo, Bronson pritisne obarač. Prasne metak. Bandit se sruši, a ostala dvojica kriknuše i počnu pucati. No Bronson se već bacio na tlo, okrenuo i nastavio pucati. Istovremeno se javila i Cayuseova puška. Njegov metak bio je smrtonosan i on se odmah nakon toga povukao do svog konja.

Bronson je ustao, otresao

prašinu sa sebe i polako krenuo preko dvorišta. No u tom se trenutku pojavio odnekud četvrti bandit. Očito je negdje spavao u travi. Ugledavši Bronsona, počne pucati. Prvi metak prošišao je Bronsonu kraj glave, no drugi nije stigao ni ispaliti: pogodio ga je Cayuseov metak.

Bronson ode u staju i pusti konje iz nje.

— Zar ih namjeravaš rastjerati? — upita ga Cayuse i uhvati konje za uzde. — Nije ti to baš pametno. U Socorrou ih možemo dobro prodati! Ne bi baš trebalo da se tako razbacuješ novcem, Bronsone!

Oni uzjašu i povedu sa sobom konje. Bilo ih je devet; pet je pripadalo farmi.

VII

Bilo je već poslije podne kad su stigli nadomak Socorrou. Zastali su kraj rijeke u hladu da se malo odmore.

— Osjećaš li, Bronsone? Miris luka!

— Cayuse, stvarno pretjeruješ! Ništa ne osjećam!

— Ne čudi me! Ti nikad ništa ne osjećaš! Vi bjelokošci kao da nemate nosa!

— Mislim da ovaj put stvarno pretjeruješ. Kako možeš već odavde namirisati luk u Socorrou? Do tamo ima još nekoliko kilometara!

— Dovraga! Kad ti kažem, osjećam miris luka!

Upravo u trenutku kad mu je htio nešto grubo odgo-

voriti, Bronson i sam osjeti miris luka! Nekoliko sekundi nakon toga čuli su se metalni udarci o stijene: netko je razgrtao grane grmlja na obali rijeke. No već je bilo prekrasno da se bilo što poduzme. Promukao muški glas dovikne im:

— Halo, prijatelji! Baš lijepo od vas što ste nam doveli naše konje! Oho! Tu su i konji naših prijatelja! Ruke uvis, inače ću vas napuniti olovom!

Bronson i Cayuse sjedili su i dalje nepomično. Digli su ruke u zrak. Uznemireni konji zbili su se na gomilu. Miris luka sada se još jače osjećao. Iz grmlja su se pojavili banditi. Meksikanci pod sombrerima, veoma naoružani. U njihovu odjeću upio se miris prženog luka i to je očito Cayuse osjetio dok su još bili prilično daleko.

Vođa je bio debeli Meksikanac zgužvana lica. Njegove oči djelovale su nekako tužno, no Bronson je znao da mu je srce od kamena.

Banditi sjašu i razoružaju dvojicu prijatelja.

— Sad spustite šape, pa da malo porazgovaramo — reče njihov vođa i sjedne pred njih. — Zanima me što ste učinili onima koji su jahali ove konje. Malo ste se pozabavili s njima, je l' da, dok ste ih skidali s konja?

— Nismo mi nikoga skidali s konja — odgovori Bronson što je mogao ljubaznije.

— To ne bi bilo pristojno. Kad smo naišli, oni su već bili mrtvi. Izrešetani.

— Nemoj mi to reći! Mrtvi, kažeš? — silom se vođa osmjehne.

— Da, jednostavno tako. I nisu nam rekli tko je to učinio.

— Što možeš... treba ih razumjeti. — uzdahne vođa i doda: — A vas dvojica sigurno ste krenuli u Socorro?

— Tako je. Htjeli bismo prodati konje. Bez novca smo — reče Bronson, nagne se prema njemu i povjerljivo doda šapćući: — Ili možda ti imaš kakav dobar posao za nas? Razmisli malo! Dvojica ovako pametnih i spretnih momaka zacijelo bi ti dobro došla! A možda bi nas mogao primiti sve!

— Koje sve? — sumnjičavo ga vođa pogleda. — O kome ti to pričaš? — Pa o ostalima! Zar ih nisi vidio kad ste dolazili? Sjede dolje na obali i moče noge u rijeci!

Debeli vođa ljutito dovikne svojim ljudima:

— Dolje na obali još su neki ljudi! Sredite ih!

Na nekoliko sekundi vođa im je okrenuo leđa i to je dvojici prijatelja bilo dovoljno. Bronson je skočio na njega, istrgao mu iz ruku pušku i udario ga kundakom, a Cayuse mu je istovremeno izvukao iz korica kolt i stavio mu ga pod nos.

Sve je sada bilo drukčije.

Imali su vođu u rukama, no znali su da to još nije značilo da su slobodni. Prijeteći krug bandita oko Cayusea, Brobsona i Dogoa sužavao se.

Reci im da nam vrate naše oružje, Dogo! — naredi Bronson vodi, nazvavši ga njegovim imenom, koje je čuo od ostalih.

Dogo se tresao od bijesa, no morao ga je poslušati.

— Ubit ću vas! — protestovao je Dogo. — Sasjeci na komadiće!

— Naše oružje, Dogo! — opomene ga Cayuse i još jače pritisne cijev revolvera na njegov nos. — Inače se nećeš više moći prepoznati!

— Donesite njihovo oružje! — prostenje Dogo. — Brzo! Ovi se ne šale!

Dvojica bandita donesu Cayuseovu vinčesterku i koltove. Svoju pušku Bronson je već držao u rukama. On pokupi i ostalo oružje te krene polagano natraške prema konjima.

— Ako nas pokušate slijediti — reče Bronson — ubit ćemo Dogoa, jasno? Vi ostajete ovdje, a Dogo će lijepo s nama. Konjâ imamo više nego dovoljno, tako da s te strane nemamo briga. A pokušate li nas slijediti, poslat ćemo vam Dogoa u komadićima natrag. Jasno, prijatelji?

On uzjaše i prička da Cayuse pride s Dogoom. Oboji-

ci je bilo jasno da banditi neće samo tako odustati i da ih i najmanja nepažnja može stajati glave. S desetoricom ovakvih zločinaca, koji ne prezaju ni pred čim, ne valja se šaliti. Ova je banda bila strah i trepet cijelog tog područja, no u Socorro još se vjerojatno nisu drznuli upasti.

Dogo je gundao od bijesa i poniženja, no Cayusov revolver pod njegovim nosom jasno mu je govorio da se ovaj put mora pokoriti. Popne se na konja, a Cayuse uzjaše iza njega. Bronson dohvati svoje i njihove uzde, nasmije se banditima i reče:

— Eto, prijatelji, mi odlazimo. Odlazimo u Socorro i Dogo ide s nama, a vi ostajete ovdje, jasno? Zbogom, prijatelji.

Dogo zausti da nešto kaže, no metalni udarac Cayusova revolvera po zubima jasno mu pokaže da to baš nije poželjno u ovom trenutku. Zašuti.

Oni krenu. Slijedile su ih teške kletve, no nitko od bandita nije se usudio odmah poći za njima. To, naravno, nije značilo da su zaplašeni. Jedan od njih zacijelo je već preuzeo ulogu vođe i zabranio im da odmah krenu.

Kad su malo odmakli, Bronson se okrene prema Dogou i reče mu:

— Čini se da sve ide do-

bro. Možeš sam sebi čestitati. To znači da ćeš ostati živ! Pustit ćemo te prije nego što stignemo u Socorro. Ako nas pak tvoji momci pokušaju slijediti i previše nam se približe, gotov si.

— Pseta šugava! — otrese se Dogo. — Moji će vam momci oderati kožu! — mrmljao je, a oči su mu bile pune mržnje. — Ubili ste mi četvoricu ljudi tamo na onoj farmi!

— Drugo nisu ni zaslužili, dragi moj Dogo — nasmiješi se Bronson hladno. — Oni su ubili petoricu.

— I pojeli im nekoliko kokoši — doda Cayuse.

Dogo je osjećao cijev njegova revolvera u svojim rebrima i bilo mu je jasno da su ova dvojica opasni neprijatelji.

Jahali su uzvodno uz rijeku prema Socorrou. Obala je bila stjenovita, s mnogo drveća i grmlja koji su bili izvrstan zaklon. Ali ne samo njima nego i Dogoovim banditima.

Posljednji kilometar puta bio je najopasniji. Trebalo je proći kroz otvoren, brisani prostor, pa su Bronson i Cayuse shvatili da bi na tom dijelu puta mogli biti laka meta. Zato Cayuse zaustavi konja, sjaše i naredi Dogou:

— Pomakni se sasvim prema natrag! I drži se objema rukama za sedlo!

Bronsonov revolver bio je

dovoljno uvjerljiv i Dogo poslušno učini kako mu je naređeno. Tada Cayuse sjedne obrnuto u sedlo, tako da je leđima bio okrenut prema naprijed. Jahao je licem u lice prema Dogou i držao revolver uperen u njegova prsa.

— Jasno ti je što će se dogoditi ako tvoji prijatelji zapucaju, zar ne? Ali oni su pametni i sigurno neće pucati. Ne žele te valjda dobiti kao leš!

Bronson se gotovo sasvim priljubio uz konja, tako da se iz daljine moglo činiti kao da je konj bez jahača. U rukama je držao i uzde ostalih konja.

Nakon nekog vremena banditi su također napustili zaklon iza drveća uz obalu i pojavili se na čistini. Bronsona nisu ni zamijetili, ali su svog vođu sasvim jasno vidjeli. Tek kasnije opazili su da ispred njega sjedi Cayuse.

Potjerali su konje, ali se nisu usuđivali prići previše blizu, jer su znali da se s ovom dvojicom ne smiju šaliti.

Polako se počeo spuštati mrak. Sunce je zalazilo, ostavljajući iza sebe crveni trag. Nad rijekom je lebdjela sumaglica.

Bili su već nadomak gradu i Bronson je opet uspravno sjedio u sedlu. Dogo je, kao odsutan duhom, ukoče-

no buljio pred sebe. Cayuse zaustavi konja i sjaše.

— Evo, Dogo! Ovdje te puštamo. Bilo bi pošteno da ti i tvoji momci odete na farmu i pokopate mrtve. I pri-pazi da se opet ne sretnemo, jer drugi put će sve drukčije završiti.

Da! Drugi put ću ja vas...

— Ništa ti nećeš — preki-ne ga Bronson hladnokrvno. — Začepi i nestani!

Dogo se odjednom sav skupi, kao da su ga spopali grčevi u trbuhu. Njegov je pogled odlutao nekamo kraj Bronsona.

— Prokletstvo! — procijedi kroz zube. — To ste htjeli, pseta! Mogao sam znati da nećete održati riječ!

— Koji mu je vrug odjed-nom? — upita Cayuse zbu-njeno. — Što ti je, Dogo? Rekli smo ti da nestaneš!

— A ono tamo? — zasikće on i pokaže pogledom prema staroj staji iza njegovih leđa. — To je slučajno?

— Što mu je, Bronsone? Je li poludio?

Bronson, koji je još bio na konju, imao je bolji pregled nad okolicom nego Cayuse i ugledao je staju koja se jasno ocrtavala u sumaglici.

— Čini se da nije lud, Cay-use — promrmlja. — Polaga-no uzjaši! Čini mi se da smo ovdje suvišni.

No Cayuse više nije stigao uzjahati jer je iz sumaglice uskoro izronilo nekoliko

muškaraca. Jasno se čulo zveckanje njihovih ostruga. Puške su im bile uperene u Bronsona, Cayusea i Dogoa. Kad su došli bliže, vidjelo se da je među njima i neka mlada žena. Na sebi je imala kratku jahačku suknju koja joj je, dok je hodala, plesala oko koljena i pokazivala lijepe, oble listove. Duga, ravna crna kosa svjetlucala je ispod šešira sa širokim obo-dom.

— Ako pokušaju pobjeći, pucajte! — rekla je zvonkim glasom.

Dogo je uzdahnio i vidjelo se da ne može doći k sebi od nemoći.

Bronson je mirno sjedio u sedlu, hladnokrvan, kao da ga se to uopće ne tiče, a Cayuse je ostao gdje je i bio. Ubrzo su shvatili da ionako nitko ne gleda u njih, nego da su svi pogledi upereni u Dogoa.

Nakon nekoliko trenutaka našli su se okruženi naoružanim ljudima. Mlada je žena sa smiješkom stala pred njih. Obratila se Dogou i tihim mu glasom rekla:

— Drago mi je što smo se opet sreli, Dogo. Konačno si se usudio doći u Socorro. To treba proslaviti. A nakon proslave lijepo ćemo te ubiti. Kako... to vjerojatno znaš i sam.

Dogo se okrenuo i pogledao u sumaglicu koja se spuštala zajedno s mrakom, kao da je očekivao da će se

odnekud ipak pojaviti njegovi ljudi. No oni su bili suviše daleko da bi mu u tom trenutku mogli pomoći.

— Da, ali zasad sam još živ! — odgovori on ljutito.

Ona ga prezrivo pogleda, a onda se obrati Bronsonu i Cayuseu, kao da ih je tek sada zamijetila.

— Vi ste ga uhvatili? Sva-ka čast. Dogoa nije tako lako ščepati. Baš mi je žao što vam moram uzeti vašeg zarobljenika.

Bronson se nasmiješi i hladnokrvno odgovori:

— Što se nas tiče, možete ga uzeti. Samo je malo glupo što smo mu mi obećali da ćemo ga pustiti. I njegovi ljudi to očekuju. Ako se on ne vrati, mislit će da smo prekršili riječ, a to baš ne bismo htjeli, to nije naša navika.

Njene plave oči bijesno su bljesnule.

— Vi možete otići, zajedno s konjima, a Dogo će umrijeti! I to vjerojatno ovdje u Socorrou.

— Kako to mislite — vjerojatno? Ja sam mislio da ste to već odlučili, gospođice!

— Ja sam samo žena, stranče! Tu odluku donijet će muškarac! — reče ona, priđe još bliže i upita: — Kako se zovete? Imam osjećaj da bismo se još mogli sresti!

— Lako moguće — odgovori on. — Ja sam Bronson, a ovo je Cayuse.

Bronson je odozgo, iz sedla, sasvim lijepo mogao vi-

djeti njenu spodobu i ustanoviti da je savršeno građena. ✓

— Što ćete s Dogoom, to je nama sasvim svejedno. Samo se bojim da će nam njegovi ljudi zbog toga prirediti pakao.

— Neće, dok ste u Socorro. Ali kad odete odavde...

— Recite mi, gospođice, zašto zapravo Dogo mora umrijeti? Sasvim mi je jasno da je on zreo za vješala, ali kakve to veze ima sa Socorro? I kakve veze on ima s vama?

Na njenom lijepom licu pojavio se trzaj. Zatim dade muškarcima znak i oni skinu Dogoa s konja i odvuku ga u grad. Na odlasku ona reče:

— Dogo mi je ubio oca. Zar to nije dovoljan razlog da ga ubijemo?

VIII

Trgovac konjima grohotom se nasmijao.

— Socorro je pun ubojica. Znam to iz prve ruke. I ja sam jedan od njih! Možete biti sretni što sam vam otkupio ove konje. Netko drugi otjerao bi vas s vrata!

Bronson mu se nasmije i upita:

— Zašto si tako siguran u to? Konji su sasvim dobri, a mi nemamo što tajiti.

Bradonja mu se primakne i tiho odgovori:

— Baš o tome je riječ! Dje-lujete mi nekako previše po-

šteno! A što se konja tiče, svaka bi budala odmah vidjela da četiri od ovih konja pripadaju Dogou! A što pripada njemu pripada i njegovim banditima! Pobrinut ću se da ih se što prije otarasim.

Cayuse je stajao na vratima staje i premda se pretvarao kao da tamo čeka Bronsona, zapravo je pažljivo promatrao okolicu. U dvorište je dopirala prigušena buka s ulice i glavnog trga.

— Reci — otegne Bronson na odlasku, kao da se toga tek sada sjetio — znaš li možda neku mladu gospođicu koja se zove Corinna Davis? Sasvim mlada žena, moglo bi se reći još djevojka?

— Ne, ne znam! — naglo i gotovo ljutito odgovori trgovac konjima. — Hajde, nestanite vas dvojica! Otkud bih ja znao neku Corinnu Davis? Socorro je velik! Idemo! Nestanite!

Bronson i Cayuse uzmu svoje konje i krenu kroz stražnja dvorišta prema glavnom trgu.

— Trgovac konjima laže, Bronsone! Mislim da ipak poznaje Corinnu.

— Da. A ipak neće priznati. Čini se da je Corinna za njega zabranjeno ime, ne želi se opeći. Prestrašio se čim sam ga spomenuo.

— Možda naša draga mla-
la Corinna i nije tako dra-
žesna?

— To ćemo uskoro saznati. Potražimo prvo smještaj za konje. Onda ćemo malo razgledati Socorro — predloži Bronson, zastane i pripali cigaretu. — Zanima me isto tako što se dogodilo s Dogoom. Njega ćemo lako naći — smrdi po luku.

Cayuse podigne nos i reče:

— Čini mi se da i ovdje smrdi...

Cayuseov izraz lica jasno je govorio da se ne šali. Bronson zato tiho upita:

— Koliko bi ih moglo biti?

— Desetak — odgovori Cayuse šapćući. — Bilo bi pametno da se što prije udaljimo, inače će nam početi suziti oči! Dogoovi banditi su u blizini! A ako nas se oni dočepaju...

— Ipak su se, dakle, usudili doći u grad. Sigurno namjeravaju osloboditi svoga vođu. Bolje da nestanemo.

U nekom dvorištu blizu glavnog trga naišli su na napuštenu staju i odlučili su tamo ostaviti konje. Zatim su otišli pješke do trga.

— Kako, dovraga, naći Corinnu Davis, Cayuse? Ona je, navodno, u lošem društvu, a po svemu se čini da je cijeli Socorro jedno veliko loše društvo.

— Najbolje da je zaboravimo...

— Jesi li poludio? Da zaboravimo pet tisuća dolara? Nemoj mi samo reći da misliš da se to ne isplati! Znaš li ti kolika je to hrpa novca?

— Tvoja pohlepa za dolarima čini mi se odvratnom, Bronsone... Ali i veoma ljudskom...

Uskoro su stigli do glavnog trga. Najveća zgrada na trgu bila je i najjača osvijetljena. Bio je to salun. Girlande i lampioni njihali su se na vjetru. Nekoliko muškaraca sviralo je na glazbalima uz čije su ritmove plesale bosonoge djevojke. No buka koja je dopirala iz golemog saluna bila je jača od glazbe.

— Corinna vjerojatno više nije onakva kakvom ju je opisao njen otac — nasmije se Bronson.

U tom trenutku začuju se iza kuća pucnjevi, a onda njištanje konja i topot kopita. Čuli su se povici ljudi i kletve.

— Dogoovi ljudi! — povikne Bronson i skoči u zaklon. — Uzimaju natrag svoje konje! To moram vidjeti!

Cayuse ga je slijedio i krenuo za njim. Svirka na trgu je utihnula. Iz saluna se pojavilo nekoliko naoružanih muškaraca. Uznemireni konji privezani ispred saluna počeli su se propinjati.

Iz staje u dvorištu čuli su se pucnjevi i galama. Bronson i Cayuse stanu u zaklon, shvativši da nema smisla izlagati se opasnosti. Na trgu su se već pojavili banditi ju reći na svojim konjima i tjerajući pred sobom otete konje. Pucali su u zrak, dižući oko sebe oblake prašine. Ni-

šta ih više nije moglo zaustaviti. Jurili su divlje kroz grad, ostavivši za sobom praznu staju i ubijenog trgovca.

— Znao sam — zaključio Cayuse hladnokrvno. — Miris luka!

Nakon nekoliko trenutaka na trgu je nastala gužva. Ljudi su istrčali iz saluna, vikali i raspravljali, upadajući jedni drugima u riječ. Cayuse i Bronson nehajno su krenuli preko trga. Odjednom Bronson zastane. Iz saluna je upravo izlazila lijepa mlada žena. Bili su dovoljno blizu da prepoznaju njeno lijepo lice i dugu crnu kosu koja je svjetlucala na svjetlu koje je dopiralo iz saluna.

— Nije li to ona mlada žena koju smo sreli... — reče Cayuse potihom.

— Naravno — odgovori Bronson. — Čini se da ne izgleda tužna. A tvrdila je da joj je Dogo ubio oca.

U tom trenutku začuje se muški glas:

— Vрати se, Cora! To su sigurno bili Dogoovi ljudi. Traže svoga vođu, ali ga neće naći. Idemo pogledati kako se znoji? Momci mu upravo namjeravaju malo porijediti zube!

— To bi moglo biti zabavno — odgovori ljepotica i vrati se u zadimljeni salon.

Cayuse gurne Bronsona laktom:

— Rekao je »Cora«!

— Da, to bi moglo biti

skraćeno od Corinna! Opis donekle odgovara!

— Čini se, tu negdje drže skrivenoga Dogoa! Predlažem da se malo prišuljamo odostraga!

— Znaš što? — reče Bronson tobože iznenađeno. — nisi ti baš tako glup kako izgledaš!

— Tvoje ušljive gluposti više me ne mogu naljutiti, Bronsone — odgovori Cayuse hladnokrvno.

IX

U velikom salunu buka je bila zaglušna i zatamljivala je svaki drugi zvuk u kući. Bronson i Cayuse nisu se morali naročito tiho šuljati, jer ih ionako nitko ne bi čuo. Kad su došli do stražnje strane zgrade, opazili su nekoliko vrata ispod kojih se vidjelo svjetlo. Zatim su začuli i glasove. Osluhnuli su. Iza jednih vrata čulo se bolno stenjanje. Čuli su se prigušeni udarci, a poslije svakog udarca stenjanje i udaranje nogama o pod.

Jedan muški glas reče:

— Evo, ovo je tvoj peti zub, Dogo! A u tvojoj gubici ima ih još! Da nastavimo?

— Pustite ga prvo da se malo smiri. Krvari kao prase! — javi se glas Core.

A onda začuju već poznati muški glas:

— Previše si mekog srca, draga! No dobro! Sutra ujutro nastavljamo. A onda će naš Dogo jesti samo na

slamčicu! Pokazat ćemo mi njemu i njegovim banditima! Molit će nas da ga ubijemo. Socorro ima svoje posebne zakone!

Koraci su se počeli približavati. Bronson i Cayuse otvore prva vrata na koja su naišli i utonu u mrak. Srećom, unutra nije bilo nikoga.

Cora izađe u pratnji visokog, lijepo građenog muškarca. Produžili su uz slabo osvijetljene stube. Za njima su, jedan po jedan, pošla još trojica muškaraca. Posljednji od njih zatvorio je za sobom vrata, ali ih nije zaključao. Znači, Dogoa je netko čuvao.

Cayuse daje Bronsonu znak i podigne dva prsta. Njegovo nepogrešivo indijansko čulo govorilo mu je da su unutra dva čuvara. On se tiho spusti na pod i pogleda kroz pukotinu. Na podu je netko ležao, to je sigurno bio Dogo; a malo dalje, za stolom, vidio je dva para starih, prašnjavih čizama. On da su se jedne čizme pomakle i čulo se kako zveckaju ostruge. Prekoračile su preko Dogoa. Čini se da se jedan od čuvara ispružio na krevetu.

Cayuse ostane na podu i pripremi vinčesterku da može štititi Bronsona. Ovaj lagano pritisne kvaku i polako otvori vrata. U lice mu udari loš zrak. Oko svjetiljke na stolu plovili su oblaci dima

od cigareta. U sobi je smrdjelo od znoja i krvi.

Oba čuvara iznenađeno se zabulje u Bronsona. Ovaj im se samo smješкао i rekao:

— Da se niste makli, momci, inače ste mrtvi!

U tom trenutku ni Bronson ni Cayuse nisu bili svjesni toga s kime imaju posla. Van Davis je spominjao loše društvo, ali im nije rekao da je riječ o bezobzirnim banditima za kojima su raspisane potjernice.

Dogo je stenjao na podu. Ruke i noge bile su mu svezane. Lice mu je bilo natečeno, naročito oko usta. Bio je sav krvav.

Bronsonu je bila dovoljna jedna sekunda da shvati kako su ovi mučili vođu bandita. Znao je da čekaju povoljnu priliku i da mora biti oprezan. Još nisu zamijetili Cayusea koji je ležao u hodniku i uperio vinčesterku u sobu.

Bronson se svejednako smješкао.

— Tako... budite dobri, pa vam se ništa neće dogoditi — opomenuo ih je. — Nadam se da nemate ništa protiv toga da povedem Dogoa sa sobom?

Klekne kraj Dogoa, držeći pušku u jednoj ruci, a drugom izvuče nož i prereže mu uže na nogama.

— Okreni se na trbuh, Dogo, da ti prerežem uže na rukama! Hajde, požuri! Upao

si zaista u loše društvo, dragi moj!

Dogo pokuša nešto reći, no iz njegovih usta izade samo nerazumljivo krkljanje.

— Dobro, dobro, znam što mi želiš reći. Žao mi je što si u ovo upao...

U tom trenutku oba čuvara, misleći da je Bronson sam, odluče prijeći u napad. Bronson se iznenadi videći s kakvom su brzinom izvukli revolvere. Nije imao vremena ni da puca. U tom trenutku shvatio je da je riječ o opasnim revolverašima, da ih je potcijenio i da je možda već kasno. No uto se začuje Cayuseova vinčesterka i oba se stražara sruše na pod.

Cayuse utrči u sobotu i pomogne Bronsonu da odvuku Dogoa iz sobe. Bilo je na izmaku snaga i više su ga nosili nego što je trčao.

— Hajdmo, požuri, Dogo! Inače će nas sve izrešetati! Moramo što prije stići do kraja grada!

Vukli su ga kroz dvorišta i ulice, držeći se što više neosvijetljenih mjesta. Imali su sreće i nisu ni na koga naišli. Kad su stigli do kraja grada, ostavili su Dogoa u zaklonu iza visokog grmlja kraj ceste.

— Pokušaj se vratiti k svojim! Mi moramo natrag u grad. Zdravo! Pozdravi svoje momke! I reci im da ne pucaju na nas kad budemo izlazili iz Socorroa!

Sklanjajući se od mjeseči-

ne, oni su se vratili u grad. Ponovno su pošli do saluna.

Straga, u dvorištu, čuli su se povici i topot konjskih kopita.

— Kao što sam i mislio — reče Cayuse. — Potjera je već krenula!

— Da, i to bez lijepe Core!

Bronson uhvati Cayusea za rukav i oni se potihogovore što će učiniti, a onda se rastanu. Cayuse se prišuljao velikoj staji s namjerom da se domogne još jednog konja, a Bronson se vratio u zgradu gdje je bio salon. Znao je gdje će naći Coru: ili je bila u svojoj sobi ili se zabavljala s gostima saluna.

Potihog se popeo stubama. Na prvom je katu ugledao mali hodnik i troja vrata. Jedna od njih bila su samo pritvorena i vidjelo se da u sobi gori svjetlo.

Bronson osluhne. Ništa se nije čulo. Cora je zacijelo bila sama. Ili možda uopće nije bila u sobi. Zastane na vratima. Odjednom opazi na podu sjenu. Netko je, dakle, hodao po sobi. Čudilo ga je što ne čuje korake. Bronson proviri kroz odškrinuta vrata i od onoga što je vidio zastane mu dah.

Na svjetlu svjetiljke ugledao je Coru, koja je, potpuno gola, stajala kraj kreveta. Na krevet je stavljala haljinu koju je, očito, časak prije toba bila skinula. Na stolici kraj kreveta bile su prebače-

ne njena bluza i jahačka suknja.

Bila mu je okrenula leđima i njeno prekrasno vitko mlado tijelo blještalo je svojom bjelinom na svjetlu svjetiljke.

Složivši odjeću, Cora stane pred ogledalo i počne četkati dugu, sjajnu kosu. Njene čvrste, pune dojke lagano su se pri tome njihale.

Bronson zatvori oči. Od onoga što je vidio zavrtjelo mu se u glavi. Protiv svoje volje poluglasno uzdahne.

Cora ispusti četku i jurne prema stolici. Na brzinu se obuče, gotovo srušivši pri tome stolicu.

Kad je posegnula za torbicom u kojoj je bio revolver, Bronson je ponovno pogledao u sobu i rekao:

— Ruke k sebi, Corrinna!

Iako je to rekao sasvim tiho, ona se trgne i ispusti torbicu.

— Otkud znaš moje ime, Bustere? — prošapće i pogleda prema vratima.

— Zato što nisam Buster, Corinna.

Bronson uđe u sobu, nasmiješi se i zatvori vrata za sobom.

— Mi se znamo. Imala si pravo kad si rekla da ćemo se još vidjeti.

Ona se ugrize za usnu. U očima joj je sijevao bijes.

— Kojeg đavola tražiš ovdje, Bronsone?

— Ona sjedne na rub kreveta i počne navlačiti čizme.

— Ono što ja tražim sigurno ti se neće dopasti, Corinna. Ali — što je tu je. Za mene ti vrijediš pet tisuća dolara. Zato ću te izvući iz ovog lošeg društva i odvesti tvom ocu.

— Mom ocu?! — ona ustane i udari nogom o pod. — Kakva besramna laž!

— Nije. Tvoj otac zove se Van Davis, ti se prema tome zoveš Corinna Davis, a ne Cora. Ovi te nitkovi tako zovu, ali mene ne mogu prevariti. I nemoj misliti da ću se odreći pet tisuća dolara. Nisam lud!

— Ne, ne i ne! — poviče Corinna. — Ja nemam oca! On je za mene mrtav!

— Znam, Dogo ga je ubio! Ali nije! Vjeruj mi — živ je i zdrav i vodi sasvim pristojan život u Albuquerqueu. I velika mu je želja da ponovno bude kraj njega njegova kći.

— Ništa od toga! Godinama se nije brinuo za mene, još dok sam bila mnogo mlađa! Uvijek je nekamo odlazio, a ja nisam znala kamo. Nikad mi nije govorio kamo ide. Uvijek sam bila sama. Sad neka on bude sam! Ja se u Albuquerque ne vraćam! Nikada!

— Bez brige, Corinna! Lijepo ćemo odjahati. Sve je već spremno. Ako još nešto želiš ponijeti sa sobom, spremi to odmah. A revolver ostavi ovdje. Moramo se požuriti. Tvoji će se prijatelji uskoro

vratiti, samo, bojim se, bez Dogoa.

— Mrzim nitkove koji se odjednom sjete da negdje imaju kćer! A ti, Bronsone, bolje da što prije nestaneš, inače ću početi vrištati!

— Ako ne milom, ide silom! — reče Bronson.

U dva skoka našao se kraj Corinne. Udari je šakom i ona mu onesviještena padne na ruke. On je položi na krevet, razdere plahtu i sveže joj njome ruke i zapuši usta. Onda je prebaci preko ramena, tiho se odšulja na stražnji izlaz i nestane u noći.

Nekoliko koraka dalje čekao ga je Cayuse s osedlanim konjem. Bronson je prebaci preko sedla.

— Sve mi se više sviđaš, Corinna — reče. — Već vidim da ćemo se odlično slagati. Samo nam treba malo vremena.

Kad se osvijestila, Corinna se počne trzati nogama, gotovo skliznuvši iz sedla. Onda se smirila. Konj je polagano kaskao po neosvijetljenim dvorištima. Cayuse ga je vodio na kratkim uzdama, sve dok nisu stigli do stare, napuštene staje u kojoj su bili njihovi konji.

Cayuse skine Corinnu s konja i položi na pod. Noć je bila vedra i mjesečina je sjala kroz pukotine stare staje. U Corinninim očima bljeskao je i dalje bijes. Bronson čučne kraj nje i reče:

— Kad se dovoljno udaljimo od Socorroa, oslobodit ću te ovih stega i odpušit ću ti usta. Ali samo ako budeš dobra. Inače će te Dogo dobiti u svoje ruke. Ako te čuje kako vrištiš, dojuriće odmah sa svojim banditima. Razmisli što je bolje za tebe: Dogo ili Albuquerque! Pričekat ćemo ovdje da se tvoje društvo vrati u grad, a onda ćemo krenuti. Prije nego što Buster opazi da si nestala, mi ćemo biti već nekoliko kilometara od grada!

Cayuse se odšuljao iz staje i stao osluškivati stojeći nepomično u sjeni. Uskoro začuje topot kopita i po zvuku zaključi da je potjera zastala kraj saluna.

Bronson odveže Corinnu noge, podigne je u sedlo, a svezane ruke još joj priveže za jabučicu sedla. Onda uzjašu i on i Cayuse te potiho krenu iz grada. U tom trenutku još nisu ni slutili što su s krvnikovom kćeri zapravo natovarili sebi na vrat.

Pojahali su prema sjeveru.

X

Buster Prescott nestrpljivo je čekao na drvenom nogostupu ispred saluna. Šetao je gore-dolje i daske su škripale pod njegovim nogama, a ostruge mu tiho zveckale. Nitko od njegovih ljudi nije ga se usudio smetati. U salunu je vladala potpuna tišina.

Nakon nekog vremena za-

čuo se topot konjskih kopita i Prescott je zastao u šetnji, istegnuo vrat i stao čekati da vidi tko dolazi.

Jedan se jahač u divljem galopu približavao salunu. Zaustavio je konja ispred Prescottta, skočio iz sedla i popeo se na nogostup. Oko vrata visio mu je na kožnatoj uzici dalekozor.

— Našao sam ih, Bustere! — poviče jahač gotovo bez daha. — Dva muškarca jašu s njom prema sjeveru! Drže se smjera rijeke!

Prescottove oči rašire se od iznenađenja, no već u sljedećem trenutku uspio je osjećaje zadržati pod nadzorom. Upita hladnim glasom:

— Siguran si da nije neka pogreška? Prepoznao si Coru?

— Da, jasno sam je vidio kroz dalekozor! Ali muškarce ne poznajem.

— Je li svezana?

— Nije, ali njih dvojica stalno su uz nju. Imam osjećaj da su krenuli s njom u Jarales!

— Ne, sigurno neće ostati u toj rupi! — glasno uzdahne Prescott, a onda reče svojim ljudima koji su se pojavili na vratima saluna: — Spremite se za put! Dobro se opskrbite i odmah krećemo! Morat ćemo se dobro potruditi ako ih želimo sustići prije Albuquerquea!

Malo poslije toga sedam jahača napustilo je Socorro. Iako ni jedan od njegovih

maloprijašnjih izviđača nije opazio Dogoa i njegove bandite, bilo im je jasno da ni on neće propustiti priliku da im se osveti za ono što su mu učinili.

XI

U Albuquerqueu još nitko nije bio svjestan neke posebne opasnosti, iako je telegrafska veza već duže vremena bila prekinuta i iz Estancije nisu dolazile nikakve vijesti.

Van Davis je čekao da stignu zatvorska kola s osuđenikom. Dan je već bio na izmaku i nebo se na zapadu crvenjelo poput užarene zavjese. Vrućina ljetnog dana polako je uzmicala pred svježinom predvečerja i ulice su počele oživljavati.

Van Davis je stajao u svom vrtu i uživao u mirisu geranija i ruža koje su tu cvale. Onda je podigao pogled i zagledao se u svog pomoćnika koji je upravo dolazio preko ulice vraćajući se iz telegrafskog ureda. Još na ulici slegnuo je ramenima. Ušavši u vrt, reče:

— Ništa od toga, gospodine Davise! Barem za sada. U uredu Western Uniona nisu mi znali ništa pobliže reći. Nešto se zacijelo ispriječilo, inače bi kola s Rooneyem već bila ovdje.

— Tako je — uzdahne Davis, a onda doda: — Upregni mi konja, Joe, htio bih se malo provozati. Baš je pre-

krasna večer. Šteta što nam osuđenik nije stigao, ovo je pravo vrijeme za vješanje! Onaj bijednik Colby imao je kišu!

— Da, baš šteta, gospodine Davise! Ostajete li dugo?

— Možda sat ili dva. Odvest ću se do rijeke. Pripremi mi moj ribički pribor, možda danas ribe grizu. U tom slučaju ostat ću malo duže.

— Što da učinim ako se iznenada vrate Bronson i onaj drugi i dovedu vašu kćer?

Davis se meketavo nasmije, okrene i vrati u kuću. Joe pođe za njim. U kući je bilo mnogo svježije nego vani. Davis uzme kolt i stavi na glavu crni stetson.

— Bojim se da je to vremenski neizvedivo, Joe. Čak i kad bi imali ludu sreću. Osim toga, tko može točno znati gdje se Corinna krije? A i oni strvinari praviti će im neprilike! Bojim se da se ni Corinna neće htjeti vratiti k meni.

Krvnikov pogled odluta nekamo daleko u crvenilo na zapadu.

— Mislim da je mrzim — promrmlja. — Ostavila me na cjedilu kad mi je bila najviše potrebna. A to čovjek ne zaboravlja samo tako. No — trgne se, uspravi ramena i reče Libertyju — ne brini, Joe, proći će još dani i dani od toga. Imamo dovoljno vremena da sve lijepo pripremimo.

Trenutak poslije toga izveo je lagano kočiju iz dvorišta i krenuo prema zapadu. Liberty je ostao sam.

Sunce je već bilo zašlo kad se Libertyju učinilo da čuje neko škripanje. Kao da je netko otvorio vrata staje. On se osmijehne sam sebi, skine pušku sa zida i zakorači na dvorište.

— Čini se da je netko željan malo olova! — reče sam sebi.

Mislio je da se opet neki Meksikanac ušuljao u staju. No još su opasniji bili Amerikanci. Oni su obično nosili oružje i u takvim bi se slučajevima zametnula i pucnjava. Zato je najbolje ponijeti sa sobom napunjenu pušku. Krenuo je u dvorište. Nije znao da ga iz sumraka promatra par plavih očiju hladna pogleda. I da je sa svakim korakom bio sve bliže smrti. Ubojica s pjegama na licu bio je, naime, već tu! Čekao je svoju žrtvu u staji!

Odlučio je izvršiti svoju prijetnju i sada ga više nitko nije mogao u tome spriječiti. Prekinuo je, prvo, telegrafsku vezu, a putem od Estancije do Albuquerquea pazio je da ga nitko ne vidi. I doista nitko nije znao da je u Albuquerqueu.

Joea Libertyja nije Rooney nikada prije vidio. Ali svaki onaj tko radi za Van Davisa ili mu pomaže, taj je njegov smrtni neprijatelj, kao i sam krvnik.

Vrata staje bila su pritvorena i Joe se nije mogao sjetiti je li ih maloprije do kraja zatvorio ili ih je zaista tako ostavio. Prišao je zato vrlo pažljivo do vrata i zavirio oprezno u staju.

Rooney se pritajio i čekao, kao mačka kad vreba plijen. Joe je ušao u staju i ostavio za sobom otvorena vrata.

Polagano je išao kroz mrak. Sve je bilo na svome mjestu, zjapilo je prazno samo mjesto gdje su inače bili Davisov konj i njegova lagana kočija.

— Izlazi, kopile! — poviče Liberty. — Inače pucam!

Još je vjerovao da je riječ o lopovu kojega treba istjerati iz mraka. Kako nije ništa opazio, polagano pode natraške prema vratima. Kad je već bio sasvim blizu izlaza, osjeti metalni pritisak na potiljku.

Rooney nije bio u staji. Ostavio je konja u visokom grmlju, dobro zaklonjenoga, i to nadomak gradu, gdje ga nitko nije mogao otkriti, te krenuo pješice do krvnikove kuće. On promuklo reče:

— Da se nisi maknuo, inače si mrtav! Baci oružje!

Liberty ga poslušao, nije imao drugog izbora.

Rooney je stajao pred vratima i Liberty shvati da nema kamo pobjeći. Preostalo mu je jedino da se vrati u staju, no to bi značilo uletjeti pravo u stupicu.

— Gdje je Van Davis? —

upita Rooney prigušeno. — U kući nije, to sam provjerio.

— Odvezao se na rijeku — prostenje Liberty. — Išao je pecati.

— A je li ponio i uže, ha? — nasmije se promuklo Rooney. — Zacijelo to zgodno izgleda! Da ne nosi slučajno uže i u krevet sa sobom? Ne bih se čudio! Kada se vraća?

— Nije rekao. Ako ribe budu grizle, ostat će duže.

— Neka samo grizu, imam ja vremena čekati.

— Molim te, ne čini to! Ne možeš samo tako ubiti čovjeka!

— Zašto ne? Mogu! I mogu ti reći da mi se to čak sviđa! Znaš li ti tko sam ja? Jesi li ikad čuo za Rooneya?

— Rooneya? Ne!

Brzina kojom je Liberty to zanijekao odala ga je i Rooney je shvatio da je ovaj u smrtnom strahu.

— Naravno da si čuo. Samo ste očekivali da ga dovezu u zatvorskim kolima. Davis će zasigurno biti razočaran što je izgubio žrtvu. Sada još, naravno, ništa ne zna i osjeća se sigurnim, ali će se uskoro i to promijeniti. Imali on prijatelja u Albuquerqueu?

— Nema. Ne želi ni s kime imati posla. Zato mu nitko i ne dolazi.

— To sam i mislio! Tvoj gazda ima mnogo toga što mora skrivati. Nije ti ništa pričao o tome?

— Nije. Kunem se da nije!

— Jasno. To sam samo htio znati. On, dakle, vodi pristojan život i nitko ga ne pita odakle je došao, što je prije radio. Jednom krvniku takva se pitanja ne postavljaju. Baš lukavo od njega, sakrivati se ispod crne krvnikove kukuljice.

Liberty mu je još bio okrenut leđima. Udari ga pištoljem u potiljak, a dok je još padao, ispali mu i metak u leđa. Liberty padne mrtav, a Rooney nestane u noći.

XII

Mjesec je bio visoko na nebu i osvjetljivao okolne brežuljke. Iz daljine se čulo lajanje kojota.

Cayuse nečujno ustane, uzme vinčesterku i odšulja se u mrak prema rijeci.

— Što namjerava? — upita Corinna tiho.

Nadala se da će je njeni prijatelji osloboditi iz ruku ove dvojice, no istovremeno se bojala da ne padne u ruke Dogoa i njegovih bandita.

Bronson je bio naslonjen na golemo staro stablo i zamišljeno žvakao već ugašeni opušak cigare.

— Vidjet ćeš — odgovori on škrt.

Corinna se okrene i legne na leđa. Ležala je ispružena na razastrtom pokrivaču. Bluza joj se izvukla iz suknje i djelomično otkopčala, tako da su joj grudi bile gotovo otkrivene. Ona je toga bila svjesna, čak se još više is-

prsila, smiješeći se zavodljivo.

— Prehladit ćeš se, Corinna — reče joj Bronson podrugljivo, prozrevši njenu igru. — Htio bih da te živu i zdravu izručimo tvom ocu.

Ona se tiho nasmije i popravi bluzu, no pri tome joj se, tobože nehotice, suknja još više povuče uz bedra i otkrije lijepo oblikovane noge. Sve je to učinila tako vješto da se moglo gotovo povjerovati kako nije bilo namjerno.

— Što se mene tiče, najradije bih da ga više nikada ne vidim. Mrzim ga. Kad sam bila djevojčica, dobivala sam od njega samo batine. Ako bi se mama umiješala, dobila ih je i ona. Želim jedino da mu to sada vratim. Imaš li i ti tako dragog oca, Bronsone?

— Ne postavljaš tako teška pitanja, mala! — nasmije se Bronson, izvadi opušak iz usta i baci ga u grmlje. — Ja svoga i ne poznajem. Vjerojatno me izgubio u galopu. I to se događa.

Corinna legne na bok, pokušavajući još više istaći svoje draži.

Bronsonu je bilo jasno da ga želi uzbuditi. Bilo mu je isto tako jasno da joj to uopće ne bi bilo teško; bila je mlada, zacijelo vatrena u ljubavi, ali hladna i proračunata kad je bila riječ o borbi s protivnikom. Pravi vražjak.

Njene oči odjednom su se ispunile nemalom i čežnjom, kao da su je savladali osjećaji, te upita:

— Bi li me mogao voljeti, Bronsone? Mislim... bi li htio...

Bronson jedva dođe do glasa:

— Pusti te gluposti, Corinna. Mene nećeš navući na tanak led.

Ona ga pogleda pogledom nećužne djevojke.

— Ozbiljno sam te pitala. Recimo, kad bi se sada iznenada ovdje pojavio Dogo... Bi li me branio od njega? On bi sigurno navalio na mene i ja bih bila nemoćna! Ne, ne! Ne smijem na to ni misliti!

— Smiri, se Corinna! Cayuse se brine za to da nas nitko ne iznenadi! Zar te to ne smiruje?

Ona se ugrize za usnu, pokušavajući sakriti mržnju. Znala je što je time htio reći. Značilo je to da ni njeni prijatelji iz Socorroa ne mogu neopazice doći i napasti ih.

— Vas dvojica, dakle, za pet tisuća dolara stavljate život na kocku? Zar zaista vjerujete da ćete taj novac dobiti?

— Ako nas pokuša prevariti, požalit će što se ikada rodio!

Corinnu iznenadi ozbiljnost u njegovu glasu i prestraši se. Shvatila je da Bronson može biti vrlo opasan, opasniji od svih drugih.

— Otkud mu toliko nova-

ca? — nastavi ona svoju igru. — Taj je čovjek potpuno beskorisan, i kao muškarac i kao otac. Trebalo bi zapravo da se stidim što mi je takav nitkov otac. A kako je samo tašt! Sjećam se, jedan jedini put imao je doista nešto novaca, ali to je bilo veoma davno. Ne sjećam se otkud mu taj novac. Ali i to je sigurno već odavno potrošio. Pitam se od čega sada živi?

— To ćeš saznati kad dođeš u Albuquerque.

— Baš ste budale! Meni je svejedno, ali dobro poznajem svog oca! Nikada nećete vidjeti tih pet tisuća! Makar i plivao u novcu! Ne bi vam dao ni pedeset, nisam ja za njega toliko vrijedna! Dat će vam svakome po devet centi! Toliko, naime, toji jedan metak!

Bronson se hladnokrvno nasmije.

— Dobro, dobro, Corinna, vidim da obožavaš svog oca, ne moraš me uvjeravati. A sad lijepo spavaj, pobjeći nam ne možeš. Pokrij tu svoju golotinju i šuti.

Ona zausti da mu nešto ljutito odbrusi, no u tom trenutku Cayuse se vratio u logor. Ugledavši je kako zakopčava bluzu, nasmije se i reče Bronsonu:

— Zašto ne ostaviš djevojku na miru? Nije ona za tebe, pusti je! Uostalom, njeni su prijatelji na putu ovamo!

— Onda krećemo! Spremite se!

Corinna ih prezrivo pogleda i reče:

— Moji prijatelji brzo će nas stići, a onda — jao vama! Požalit ćete ovo!

Bronson pođe prema svom konju i reče:

— Vidiš li ti ovo, Cayuse? Čim je čula da su joj prijatelji u blizini, postala je drska!

Cayuse se nasmije i odgovori:

— Smirit će se ona čim pobijemo nekoliko njenih hrabrih prijatelja. Možemo čak birati, ima ih sedam.

Bronson opazi Corinnin pogled likovanja i učini mu se kako nimalo ne sumnja da će uskoro biti oslobođena. Vjerojatno ima veliko povjerenje u svoje prijatelje. Možda su ti njeni prijatelji stvarno neke opasne ubojice. On to nije znao.

— Samo sedam? — upita spremajući pušku u navlaku na sedlu. — Složit ćemo ih kao ništa! Trebalo bi zapravo da se stidimo što se bavimo takvim šepRTLjama.

Corinna zausti da mu nešto odgovori, ali se predomisli. Možda je i bolje što Bronson tako misli, barem će Prescott imati lakši posao.

Uskoro su uzjahali i spustili se do rijeke. Natjerali su konje u plicak i jahali tako neko vrijeme da zametnu trag. No Corinna je znala da su Buster Prescott i njegovi ljudi odviše lukavi da bi ih ta

mala lukavština mogla omesti u njihovoj namjeri.

Nekoliko se puta okrenula, nadajući se da će ih ugledati negdje u daljini, no jedino što je vidjela iza svojih leđa bilo je Bronsonovo lice.

XIII

Uskoro su stigli nadomak Jaralesu. Iz daljine grad je pružao dojam da je izumro. Ulice su bile puste i neosvijetljene, isto tako i kuće.

Corinna nije ni opazila kad su Bronson i Cayuse izmijenili poglede. Bio je to njihov način sporazumijevanja. Odmah nakon toga započeli su svoju malu igru.

— Ti ostaješ ovdje s njom — grubo naredi Bronson svom prijatelju. — Ja ću se pobrinuti za svježije konje!

— Koga mi vruga stalno nešto naređuješ! — tobože se pobuni Cayuse. — Nisam tvoj sluga!

— Ali si crvenokožac — odvrati Bronson grubo — i uvijek ćeš to biti! Začepi!

I on nestane iza visokih stijena. Cayuse promrmlja kletvu. Držao se uvrijedeno.

— Hajde, sjaši! Tko zna kad će se on vratiti.

Posvuda naokolo bilo je kamenje. Dok je silazila s konja, Corinna namjerno posrne i padne Cayuseu u naručje, no to je izvela tako vješto da je izgledalo slučajno. Cayuse je odmah shvatio da ga želi nadmudriti i prihvati njenu igru.

— Sjedni — reče joj Cayuse tobože nježnim glasom. — Daj da pogledam.

Polako je spusti na tlo, a njene ruke kliznuše pri tome preko njegova tijela do bokova. Nije se, međutim, još usudila posegnuti za njegovim koltom.

On joj podigne nogu, kao da će joj izuti čizmu, no ona ga odvratila od toga:

— Pusti, Cayuse! Ako je sada skinemo, neću je poslije moći navući! Proći će to samo od sebe!

Klečao je kraj nje, a ona je položila ruku na njegovo bedro. Njegove oči bljesnuše, no onda mu pogled postane tužan, gotovo ponizan:

— Čula si maloprije: ja sam samo običan crvenokožac. Može li ovako lijepa mlada žena zavoljeti crvenokošca? Osim toga, ti već imaš svoga prijatelja, Corinna. Možda si već i njegova vjerenica, možda ćete se uskoro vjenčati.

— Nije meni do vjenčanja, Cayuse! — nastavi Cora svoju igru. — To Buster želi. On je kao i Bronson, uvijek sve mora biti po njegovoj volji.

— Da, i ja ponekad mrzim Bronsona! — odgovori Cayuse ljutito. — Nisam ja kriv što sam Indijanac! A on je kopile, pa što?... Zar zaista misliš da nas tvoj otac namjerava nasamariti?

— Da. Nisam ga već godinama vidjela, ali ne vjerujem da se imalo promijenio.

U Albuquerqueu će vas čekati stupica. A ja ću živjeti kao u zatvoru! Dovraga, Cayuse, nas dvoje možemo učiniti nešto da to izbjegnemo! Bronson je krut i njemu je očito stalo do novca, ali ti i ja mogli bismo pobjeći, nestati i gotovo!

— Kamo? K tvome Busteru? On bi me također ubio!

— Ne bi! Buster Prescott učinit će ono što mu ja kažem!

— Razmislit ću o tome — promrmlja Cayuse i ustane.

Ođjednom Corinna opazi između stijena odbljesak metala. Brzo pogleda Cayusea, no činilo se da on ništa ne zamjećuje. Prišao je konjima i stao popravljati nešto na sedlu.

Corinna shvati da su njeni prijatelji u blizini. Možda ne svi, jer većina vjerojatno pokušava neprimjetno ući u Jarales; naime, Prescott je očito mislio da su i njih troje već tamo. No bit će dovoljno ako su samo dvojica ili trojica ovdje. Mora im samo dati znak! Ona kimne i neprimjetno mahne. Potcijenila je pri tome Cayuseovu oštroumnost i opreznost. On je već odavno naslutio opasnost i shvatio o čemu je riječ. Uvidio je da mora biti blizu nje, kako mu ne bi pobjegla.

— Evo, razmislio sam, Corinna! Slažem se s tobom, moramo se izgubiti! Neka Bronson ide dovraga!

Ona ustane i krene prema

njemu. Zaboravila je, međutim, da je iščala nogu i da bi zapravo morala šepati.

— Stvarno to misliš? Znaš li ti tko je Buster Prescott?

— Ne, ali zar je to tako važno?

— Imaš pravo, nije. No ipak ću ti reći. Prescott je veliki bandit! Za njim je raspisana potjernica! Isto tako i za njegovim prijateljima. Oni su poznata banda Socorroa!

Cayuse se nasmiješi kao da ga se to nije baš naročito dojmilo i reče:

— Ne čini li ti se da mi previše toga otkrivaš, Corinna?

— Pa što onda? Što ako sam vjerenica jednog ubojice? U početku me je to čak malo smetalo, ali sam ga zavoljela i onda čovjek više ne postavlja nikakva pitanja.

Cayuse je pogleda kao da ga je sve to što mu je rekla donekle uznemirilo i reče:

— U tom slučaju još ću malo razmisliti. Ako Prescott mrzi Indijance, onda sam gotov.

— Ti to već i jesi! — začuje se odgovor iza stijene. — Ruke uvis!

U Cayusea su bile uperene dvije puške. On podigne ruke, a iz zaklona izađu dva bandita. Corinna se s olakšanjem nasmije i reče im zadovoljno:

— Odlično, momci, dobro ste to izveli. Pričekajte, nemojte ga odmah ubiti.

Jedan od njih izvuče Cayuseu kolt iz navlake i baci ga na zemlju.

— Onda, jesi li još spreman da nam se pridružiš, Cayuse? — upita ga Corinna. — Dobro razmisli što ćeš odgovoriti, s jednom si nogom već u grobu!

— Ne želim imati više posla s Bronsonom! — odgovori Cayuse ljutito.

— Tako je, imaš pravo! Ni mi s tobom! — odgovori jedan od bandita.

— Dovraga, rekla sam ti da malo pričekaš! Buster će odlučiti što ćemo s njim! Gdje je on uopće?

— U Jaralesu. I već je odlučio, Cora. Rekao je da ih obojicu ubijemo. I to ćemo i učiniti. Odmah sada.

Corinna ništa ne odgovori i Cayuse shvati da je ona sasvim u Prescottovim rukama.

— Dobro, ali požurite. Onaj drugi, Bronson, odjahao je u Jarales. Osim toga, Dogo je također negdje u blizini. Kad čuje pucnjavu, možda će poći za nama. Možda ga tako uspijemo namamiti u Jarales, pravo u stupicu!

Obojica se odmaknu kako bi što bolje nanišani, ali se u tom trenutku iza stijena pojavi Bronson. Zaglušni prasak proparao je zrak i obojica bandita srušila su se na tlo.

Corinna je vrisnula, a on-

da se naglo okrenula i počela bježati u suprotnom smjeru. Cayuse potrči za njom i uhvati je za dugu kosu. Bori se kao divlja mačka, no on je ipak bio snažniji od nje.

U tom trenutku Corinna shvati da je sve to između Bronsona i Cayusea bila smicalica, kako bi saznali što ih je zanimalo.

— Baš lijepo! Sada smo saznali kako se zove tvoj čovjek i gdje se skriva njegova banda. Baš je dobro što žene znaju biti brbljive. A sad krenimo! Svratit ćemo uz put, naravno, i u Jarales.

Corinna je naslutila Bronsonove namjere, zato se odlučila na posljednji očajnički korak: počne vrištati, izvikujući Prescottovo ime. Cayuse sjaše, povuče je iz sedla, sveže joj ruke i noge te zapuši usta.

— Sama si to htjela, dušice! — reče joj Bronson slatkim glasom. — Ako ne budeš razumna, jahat ćeš ovako potrbuške sve do Albuquerquea.

Konačno su Bronson i Cayuse spoznali da im za petama nisu sitni kriminalci, nego opasni banditi, kojima ljudski život nije ništa značio. Uskoro su se odvojili od rijeke i u velikom luku krenuli prema Jaralesu. Kad su već stigli nadomak gradu, Bronson sjaše i uzevši pušku, pođe naprijed. U gradu

je vladala čudna, sumnjiva tišina. Cayuse ga je pažljivo slijedio na određenoj razdaljini. Osjećao je u zraku tragove prašine. Prašine koju su podigla brza konjska kopita.

Banda iz Socorroa vjerojatno je već napustila Jarales.

XIV

— U svakoj takvoj rupi postoje salun i crkva — reče Bronson koji se vratio i pridružio se Cayuseu i Corinni. — Ne vjerujem da su naše ptičice otišle u crkvu da se pomole.

Ponovno uzjaše i oni krenuše iza kuća prema staroj crkvi. U pokrajnim uličicama i dvorištima kuće su imale tek pokoji prozor i oni su se neopaženo dočepali svog skloništa. Kraj crkve je bilo pusto, zaraslo groblje. Dvorište iza crkve bilo je ogradoeno obrušenim kamenim zidom.

Tu su stali i sjahali. Cayuse prebaci Corinnu preko ramena i odnese je do zida iza crkve. Tamo je spusti na kameno tlo. Njen pogled bio je pun mržnje i rječito je govorio sve ono što ona, onako zapušениh usta, nije mogla izreći.

Bronson je ušao kroz stražnja vrata u crkvu. Bila je tamna i prazna. Ulazna vrata bila su samo pritvorena. Bronson je, ne otvarajući

ih, mogao vidjeti sve što se događalo na glavnoj ulici.

Preko puta bio je salun. I on je izgledao prazan, vjerojatno još nije bilo nikoga u njemu. Na ulici ispred saluna vidjeli su se svježi tragovi konjskih kopita. Zacijelo su ih ostavili Prescott i njegovi ljudi. Oni sada vjerajžno lutaju po okolici Jaralesa i traže njih. Bronson pomisli kako bi im se sasvim lako moglo dogoditi da nalete na Dogoa i njegove bandite. Krvožedni Dogo, doduše, više nema sve zube, ali je njegov bijes zacijelo još veći. Pomislio je kako ne bi htio biti na mjestu Prescottta kad se ovaj sljedeći put susretne s Dogom.

Kako ne bi odao da im je stara crkva skrovište, Bronson se vrati do stražnjih vrata. Cayuse je čuvao Corinnu, a konje je smjestio u malu, ruševnu kućicu uz crkvu. Tamo je vjerojatno nekoć bio svećenikov stan, no taj je već odavno napustio Jarales. Crkva se već gotovo sasvim obrušila, a toranj već odavno srušio.

Bronson izađe i bez riječi pođe iz dvorišta. Dvojica prijatelja već su se tako dobro poznavala da im nisu bile potrebne riječi da bi se sporazumjeli.

Cayuse je kleknuo kraj Corinne i otpužio je usta.

— Ne bih ti baš preporučio — reče joj — da pokušaš vrištati! Tvoji prijatelji nisu u

blizini, ali je zato možda Dogo ovdje. A on bi bio presretan da te dobije u svoje šake!

— Nemoj se prerano veseliti! — zasikće ona. — Još nismo u Albuquerqueu! Mislim da ovaj grad neće biti nikakva prepreka za Bustera da vas se dočepa!

— Kako si to lijepo rekla! Nema što, hrabra si! Sva si valjda nalik na oca!

Corinna je već zaustila da mu nešto odgovori, ali se predomislila i mirno ga upitala:

— Kako ste vas dvojica uopće naišli na njega?

— Duga je to priča — odgovori Cayuse. — Ispričat ću ti je jednom zgodom prije spavanja.

Za to vrijeme Bronson je već bio na glavnoj ulici. Pažljivo i oprezno krenuo je prema salunu. Posvuda je vladala tišina, ljudi su se držali svojih kuća. Već to je bio dovoljan znak da su banditi ovdje. U zraku se osjećao strah stanovnika toga malog gradića. Bronson odlučno uđe u salun. Tamo nije bilo nikoga. Zapuhnuo ga je ustajali miris lošeg pića.

Ponovno se vratio u crkvu, ali opet naokolo, tako da nitko, ako ga je možda i promatrao, nije mogao znati kamom ide.

U tom trenutku začuo se na glavnoj ulici topot konjskih kopita. Corinna se naglo uspravi i podigne glavu, no Cayuse joj u posljednjem

trenutku stavi ruku na usta. Bronson je uletio u crkvu i otrčao prema glavnom ulazu da vidi tko to dolazi.

Prvo su se pojavila dva jahača, a onda i treći. Bili su to Dogoovi ljudi, tako naoružani da se činilo kao da će se srušiti pod težinom oružja. Dogo ih je vjerojatno poslao da izvide situaciju.

Bronson ih je čuo kako razgovaraju, ali nije mogao razabrati o čemu. Projahali su glavnom ulicom kroz mjesto, a onda se vratili pred salun i sjahali. Dvojica su ušla u salun, a jedan je ostao vani na straži.

Cayuse se pridruži Bronsonu u crkvi. Corinni je opet morao zapušiti usta.

— Mislim da će Dogo uskoro biti ovdje, Cayuse. Kako bi bilo da malo ubrzamo stvar.

— I ja sam već na to pomišljao — odgovori Cayuse. — Ja ću to obaviti.

Oni se vrate i Cayuse uzjaše te nestane iza visokih kaktusa.

XV

Bilo je već skoro podne i rijeka se zasljepljujuće bljeskala na suncu. Cayuse se nečujno šuljao kroz sjene drveća. S kamenite obale dopirali su do njega zvuci konjskih kopita. Netko je glasno gundao.

Prescott i njegovi momci još su tražili tragove. Našli su svoje mrtve prijatelje.

Htjeli su krenuti dalje. Bilo je jasno da Prescott neće samo tako odustati od potrage za Corinnom. On je svoju vjerenicu htio svakako opet imati, milom ili silom. Mislio je samo na nju i sasvim zaboravio i na drugu opasnost — Dogoa i njegove bandite.

Cayuse im se još više približio, a onda krenuo u napad. Znao je da mora biti oprezan, inače ga čeka smrt. Konja je sakrio na sigurnom, ali tako da se brzo mogao vratiti do njega. Podigne pušku i poviče:

— Cora! Stanite! Pucat ću!

Dvojica Prescottovih momaka, koji su mu bili najbliže, okrenu konje i pođu u tom smjeru pucajući nasumce u grmlje. No Cayuse više nije bio na tom mjestu. Jurio je već prema svom konju, držeći se pri tome zaklona i ne izlažući se mecima. Čuli su se povici i iz drugog smjera. Cayuse na trenutak zastane i ispali jedan metak. Jedan od jahača padne iz sedla, a drugi skoči u zaklon. Tako nije uspio vidjeti Cayusea koji je već uzjahao i nestao u daljini. U trenutku kad se konj ukazao, činilo se kao da jahača ni nema; Cayuse se držao za grivu i priljubio sasvim uz bok konja. Drugi jahač izađe iz zaklona i ugleda konja kako juri prema Jaralesu, ali bez jahača.

— Čini se da smo ga pogođili! — poviče. — Sigurno je

tu negdje, u blizini! Potražimo ga!

Ranjeni bandit vikao je od boli i zvao u pomoć, no Prescott se pravio kao da ga nema; ranjenik mu je u ovom trenutku samo smetao.

Nakon kratkog traženja Prescott shvati da je sve to bila samo prevara i krene sa svojim ljudima u Jarales.

Konj »bez jahača« davno je prije njih stigao na cilj. Cayuse je već bio s Bronsonom u crkvi i promatrao kako njegovi progonitelji polagano i oprezno ulaze u grad.

— Pustimo ih neka pridu bliže, Cayuse. Tamo se ionako ništa ne događa — pokaže glavom prema salunu.

Dogo i njegovi ljudi, naime, nekamo su nestali. Vjerojatno su konje sakrili negdje straga i pritajili se u polumraku saluna. A odatle su bez muke mogli izaći kroz stražnja vrata i neopazice se izgubiti prema rijeci.

Cayuse lagano takne Bronsona i pokaže glavom na ulicu. Dvojica bandita povlačila su se iza goleme stare staje.

— Već se dosta dugo pitam nije li nam krvnik Davis u svemu tome nešto prešutio — promrmlja Cayuse. — Lošim društvom čovjek može koješta smatrati. Možda on zna da mu je kći zaljubljena u ubojicu za kojim je izdana potjernica!

— Da, ali to je sada sasvim

svejedno. Natovarili smo sebi na vrat bandu ubojica. Ta njegova slatka kćerkica otrovna je i opasna kao zmija. A Dogo također traži osvetu. Moramo se nekako izvući odavde zajedno s njom. A to ćemo moći samo ako se Dogo pozabavi s Prescottom i njegovim ubojicama.

— Nisi mi ništa novo rekao — nasmije se Cayuse i izađe kroz stražnja vrata.

U tom trenutku začuje pucnjavu koja je dopirala s rijeke.

— Čini se, Dogoovi banditi sređuju Prescottovog čovjeka koji je ostao tamo ranjen — reče Corinni.

Ona je stenjala i pokušavala se osloboditi stega. Prišao joj je s namjerom da joj pomogne da ustane i uđe u crkvu gdje je bilo mnogo hladnije i ugodnije, no u tom trenutku spazi ispred grada oblak prašine. Potrči do zida i ugleda još tri oblačića. Dogoovi su ljudi, čini se, ulazili u grad. Cayuse se brzo vrati u crkvu i reče:

— Dolaze!

— Očito su to i naši prijatelji već opazili. Povlače se. Čini se, Buster Prescott ipak se ne želi izložiti opasnosti da bude ubijen.

— A baš je moglo biti zabavno! — odvrati Cayuse.

Topot konjskih kopita dolazio je sve bliže. Uz divlju pucnjavu i povike projurili su Dogoovi ljudi kroz grad i

produžili za Prescottom i njegovim ubojicama.

Nekoliko trenutaka poslije toga u gradiću je opet zavladao mir. Samo je prašina, koja je još lebdjela u zraku, svjedočila o onome što se maloprije dogodilo. Jahači su nestali negdje na zapadu.

Ubrzo nakon toga krenuli su i Bronson i Cayuse s krvnikovom kćeri. Napustili su Jarales i držeći se zaklona visokih kaktusa i grmlja pošli prema sjeveru.

Toga je dana na rijeci Rio Grande bilo vrlo bučno. Dogo je izgubio nekoliko svojih ljudi, dok je Prescott prošao bez ikakvih gubitaka. Njegovi su ljudi bili pravi revolveraši i mnogo precizniji strijelci od Dogoovih ljudi. No Dogou nije bilo ni na kraj pameti da odustane. Ostalo mu je još šest ljudi, zato je, upornošću doge, odlučio da ih i dalje slijedi.

Nakon nekog vremena Prescott i njegovi ljudi promijenili su smjer. Krenuli su na sjever, prema Los Lunasu, posljednjem mjestu prije Albuquerquea.

Daleko, iza njihovih leđa, pojavio se visoko iza brijega oblak dima. To je Dogo slao dimne signale svojim pomagačima.

Bronson i Cayuse pazili su da ih u Los Lunasu neka kukavica ne ubije s leđa. Shvativši o čemu je riječ, skrenuli su s puta i odvojili se od rijeke.

Ali nisu imali sreće. I sami su to zamijetili i shvatili da moraju promijeniti plan. Jedan Meksikanac, sakriven i sklupčan u svom ogrtaču, vidio ih je kako zamiču u korito isušene rječice. Čim su nestali, on je požurio u Los Lunas.

XVI

Svlači se, hajde!

Bronson je pomogao Corinni da sjaše, odvezao joj ruke i otpužio usta. Corinna ga je zbunjeno gledala. I Cayuseov izraz lica bio je jednako začuđen.

— Što ti je? Jesi li pri sebi?
— upita svoga prijatelja. —
Zašto da se svlači?

Bronson ga ravnodušno pogleda, a onda se okrene, popne uz padinu isušenog korita i pogleda na drugu stranu. Pred njim je bilo golemo polje kukuruza i u daljini neke napola razrušene gospodarske zgrade. Posvuda naokolo rasla je visoka trava.

Onda se okrenuo i na suprotnu stranu i ugledao tanke vijugave pramenove dima. Bili su to dimnjaci Los Lunasa. Grad se gotovo nije vidio. Polako se spuštao mrak.

Bronson se vrati na dno korita. Dolje je bilo još mračnije. Na padinama korita rasla su čvornata drveća čije su grane visile, a na samom rubu raslo je gusto grmlje. Što je više gledao, sve mu se više svidalo ovo mjesto.

Okrene se prema Corini i ponovi:

— Rekao sam ti da se svučeš! Hajde, požuri!

— Neću! — odvrati ona prkosno i ljutito. — Ne prilazi mi!

On se nasmije i odgovori;

— Pa zar nisi još maloprije baš to htjela? Što se sad pre-nemažeš? Bez lažnog srama, molim! Sad je riječ o mnogo važnijoj stvari! Nadam se da ćeš to i sama uskoro shvatiti, inače ću morati strgnuti te krpe s tebe!

— Ne skidam ni komadića!

— Sve osim gaćica i čizama!

Cayuse ga je preneraženo gledao, a onda ga bojažljivo upita:

— Jesi li siguran da je s tobom sve u redu, Bronsone? Možda te boli glava?

— Samo još i ti počni zavijetati, Cayuse!

— Dovraga, ne možeš to sada od nje zahtijevati! Što je previše, previše je!

Bronson se lukavo nasmije i reče:

— Nadam se da će uspjeti!

— Što? Što će uspjeti? Ne namjeravaš je valjda...

— Stvarno imaš prljavu maštu, prijatelju — odgovori mu Bronson, pa će odjednom: — Hajde, i ti se svuci!

Cayuse tek sada nije ništa razumio.

— Mislim da s tobom zaista nešto nije u redu, Bronso-

ne! Kako bi bilo da malo pri-legneš i odmoriš se?

— Samo gubimo vrijeme, Cayuse! — prekine ga Bronson. — Dabome da ću se i ja svuci! Ostajemo samo u donjem rublju. I naravno, ponijet ćemo oružje! Hajde, požuri, Corinna! Uostalom, već sam te vidio голу, tamo u Socorro, sjećaš li se? Uostalom, bolje gola i živa, nego obučena i mrtva! Požuri!

I on se počne svlačiti.

— Nemamo baš previše vremena. Smrt je već krenula ovamo! — reče.

XVII

Na obali isušenog korita, ispod grana koje su se savijale prema dnu, začuo se topot kopita. Na samom dnu lagano je tinjala logorska vatra.

Nečujno, poput utvara, skupilo se gore na obali petnaestak jahača, poderanih i prljavih. Bili su to Dogoovi pomagači iz okolice Los Lunasa. Htjeli su Dogoa iznenaditi lijepim poklonom: položiti mu pred noge tri mrtvaca.

Šuljajući se kroz grmlje i iza drveća, ugledali su dolje na dnu kako kraj logorske vatre mirno spavaju tri stranca. Pod glavama su im bila sedla, a na licu su stavili stetsone da se obrane od komaraca.

U daljini su lajali kojoti. Njihova tri konja nemirno su tapkala na mjestu. Stran-

ci su bili zaista iscrpljeni kad su tako tvrdo spavali.

Tek tada su zamijetili da je jedan od stranaca zapravo djevojka: jasno su vidjeli nje-nu odjeću i grudi koje su se isticale ispod bluze.

Polako i nečujno krenuli su niz padinu, a onda jedan od njih ispusti prodoran krik. Odjednom su svi počeli pucati u spavače. Konji su se propinjali i njištali, stvorila se zaglušna buka.

U tom trenutku podignu se Bronson i Cayuse iz svog zaklona. Divlja skupina našla se sada u njihovoj unakrsnoj vatri. Stajali su na mjesecini samo u dugim sivim gaćama. Hici iz puške osvjetljavali su mrak koji je pao nad korito rijeke. Nitko nije umakao; posljednju četvoricu zaustavili su na samom vrhu padine. Kad se sve smirilo, vratili su se dolje.

— Krasno izgledaš, Bronsone — reče Cayuse i pokaže na slamnatu lutku. — Sada zaista ne možeš zaniijekati da imaš slamu u glavi!

XVIII

Puščani dim polako se raspršio. Ponovno su se čuli kojoti. Na nebu su treperile zvijezde.

Dolje, na dnu isušenog korita, opet su kraj logorske vatre ležale tri spodobе. Sasvim jasno vidjele su im se ruke i noge, a lica im bila pokrivena šeširima.

Nakon nekog vremena ponovno su se začula konjska kopita. Dogo i njegovi prijatelji došli su potražiti svoje pomagače iz Los Lunasa, učinilo im se da ih nekako predugo nema.

Još nisu otkrili logorsku vatru u koritu rijeke. A onda im dim vatre uđe u nosnice. Sjašu i počnu se šuljati uz korito. Držeći oružje u ruci, krenuli su prema vatri.

Dogo se pitao kako to da pucnjevi koje je maloprije čuo nisu probudili ovu dvojicu i djevojku! I tko je to mogao pucati? Možda su neki stranci obračunali s Prescottom i njegovim pomagačima? A možda su pucnjevi doprli iz Los Lunasa. Taj je gradić bio sasvim blizu. Možda se ona dvojica i djevojka zato i osjećaju tako sigurnim...

Dogovo lice razvuklo se u osmijeh. Njegovo lice više nije bilo natečeno i bol je odavno prestala, ali je ostala neizbrisiva mržnja.

Puške i koltovi bili su upe-
reni u spavače cijelo vrijeme dok su se šuljali prema njima. Kad su im već prišli vrlo blizu, ustanovili su da nije riječ o slamnatim lutkama. No bilo je čudno da tako tvrdo spavaju; nije se čulo čak ni disanje.

— Zar se nećete probuditi? — povikne Dogo i udari čizmom jednoga od spavača u rebra. — Idemo, kućkini sinovi! Probudite se!

Nitko se nije ni pomakao. Dogo uhvati jednog od spavača za nogu i izvuče ga ispod pokrivača. Onda ga naglo ispusti.

— Dovraga! Pa to je mrtvac! — usklikne.

Odjednom su se svi ukočili. Prizor je bio grozan, a svi oni, čak Dogo, bili su praznovjerni ljudi. Iznenada su se našli suočeni sa smrću, a to nisu očekivali.

— Dogo — prostenje jedan od bandita — pa to su ljudi iz Los Lunasa!

Debeljko se nagne i povuče ogrtače sa sva tri spavača. Sva trojica bili su mrtvi. Jedan od njih imao je na sebi suknju i bluzu, a druga dvojica bili su odjeveni kao Bronson i Cayuse. Ni jedan od njih nije imao čizme na nogama.

— Te su nas svinje nasa-marile! — povikne Dogo gnjevno. — Prokleti gadovi! Idemo! Moramo ih naći! Čim ih spazite, pucajte! Djevojku hoću živu, jasno? Ali ona dvojica moraju umrijeti! Idemo! Ubijmo ih!

Kao u kakvoj obrednoj zakletvi, oni ponove za njim njegove riječi. Na mrtve se više nisu osvrтали. Pošli su zatim uz padinu, Dogo ispred svih. U jednom trenutku on podigne pogled i ukoči se.

Gore, na samom rubu korita, stajao je Bronson, držeći u rukama pušku. Smiješio

se, a glas mu je zvučao prijateljski:

— Što to čujem, Dogo? Htio bi me ubiti? Baš nisi pošten! Sjeti se malo svojih zubi. Mislim da ti ih je još nekoliko preostalo! Nemoj da ti i njih izbijem!

Dogo se, začudo, vrlo brzo prilagodio novoj prilici. Uspio se čak nasmiješiti.

— Kako uopće možeš takvo nešto i pomisliti, prijatelju? Ja tebe ubiti? Zašto? Pa ti si mi prijatelj? Pomogao si mi kad sam bio u nevolji! A Dogo zna biti zahvalan! Ne pucajte, ljudi! Čuli ste, ovo je moj prijatelj, čak ako mi se i ne obraća baš najnježnijim riječima! Ali što možemo, loše je odgojen! Uostalom, što ti radiš ovdje? I gdje su ti tvoj prijatelj i djevojka?

— Mrtvi su, prijatelju! Samo sam još ja ostao. I mogu ti reći da mi je to veoma drago.

— Oh, baš mi je žao — uzdahne Dogo. — Kako da te utješim?

Upravo kad mu je htio odgovoriti, začuje Bronson topot konjskih kopita u daljini. Znao je da to nisu Cayuse i Corinna. Oni su odjahali naprijed i Cayuse je trebao da čeka u zasjedi. Znao je da mora odmah nešto učiniti jer to nije mogao biti nitko drugi nego banda iz Socorra...

— Možeš me utješiti u Los

Lunasu. Hoćemo li se vidjeti ondje?

On polagano krene natraške, a banditi se sprema za napad. Bronson se baci na tlo i u tom trenutku njihovi koltovi i puške sasuli su metke prema njemu. Bronson im uzvрати pucnjavom i pogodi jednog od bandita. Onda potrči prema svom konju, skoči na njega i potjera ga u galopu prema Los Lunasu.

Pucajući i vičući, popeli su se Dogovi banditi uz padinu. Petorica su krenula za njim. No uskoro se iza njih pojave Prescott i njegova tri čovjeka. Vidjevši što se događa, oni zastanu i pričekaju.

Kad se već činilo da će se Bronson domoći prvih gradskih kuća, njegov se konj počne propinjati kao da se nečega preplašio i konačno zbací Bronsona iz sedla. Konj otrči i nestane iza stajâ. Bronson ustane i, sagnuvši se, pretrči nekoliko koraka do zaklona. Skloni se u jednu od staja.

Banditi su dojahali za njim i opkolili staju, pucajući cijelo vrijeme. Bronson se našao u stupici.

Dogo i njegovi ljudi sjašu i počnu se šuljati prema staji sa svih strana, izbjegavajući prednji ulaz, jer bi ih tu mogli dočekati Bronsonovi meci.

— Izadi! — poviče Dogo. —

Predaj se, pa ćemo razgovarati!

Iz staje mu odgovore dva metka i Dogo poskoči i baci se u stranu.

— Kako bi bilo da ti udeš, Dogo? — odgovori mu Bronson. — Tvoj prijedlog nije baš tako loš! Trebalo bi zaista da malo porazgovaramo prije nego što sve ode dovraga!

— Slažem se! Ti izadi iz staje, a ja ću doći naprijed u dvorište i tu ćemo se sresti! Moji ljudi neće pucati, dajem ti svoju riječ!

— Vjerujem ti, Dogo, ali ne vjerujem tvojim ljudima! Reci im da se povuku!

Čulo se tiho dogovaranje, a onda koraci. Bronson pogleda kroz vrata u dvorište. Bilo je prazno. Banditi su vjerojatno stajali sa strane i čekali.

— Dobro, Dogo! Ja izlazim!

— Da, prijatelju, samo ti izadi!

— Tvoji su ljudi otišli?

— Naravno! — odgovori Dogo uvrijeđenim glasom. — Što ti misliš o meni?

— Samo sve najbolje, prijatelju!

Bronson ponovno proviri u dvorište. Cayuse je i dalje stajao u svom zaklonu, iza kola natovarenih snopovima kukuruznih stabljika. Bronson ga pogleda i Cayuse mu dade znak da su banditi još u blizini.

Bronsonu je bilo jasno da mu ne preostaje drugo nego da nekako nadmudri Dogoa. Povuče se u najtamniji kut staje i poviče:

— Predomislio sam se, Dogo! Bolje da ti dođeš ovamo u staju!

Čuo je kako je Dogo počeo kleti.

Bronson potrči, što je brže mogao, te izjuri iz staje. Cayuse izade iz svog zaklona s uperenom vinčesterkom. Bronson se baci na tlo, okrene i pripremi pušku. Dogo poviče i nacilja, a njegovi banditi dotrče pred staju u namjeri da napadnu Bronsona. Bronson i Cayuse počeli su pucati u istom trenutku. Banditi su padali kao poškošeni. Kad se uvjerio da je i Dogo mrtav, Bronson se okrene i pođe po konja.

Cayuse je uhvatio mrtvog Dogoa ispod pazuha i počeo ga vući niz ulicu. Kad je stigao do nogostupa, ispusti ga i potrči natrag u dvorište po jednu pušku te se vrati do mrtvacu.

U tom trenutku Bronson se već vratio sa svojim konjem i začuđeno upita Cayusea:

— Što to radiš?

— Što si toliko znatiželjan? Čekaj malo, pa ćeš vidjeti! Pokušavam ga ugurati pod nogostup! Daj, pomози mi malo!

Zajedno uguraju Dogovo tijelo pod raspucane daske

nogostupa. Cayuse stavi Dogou u ruke pušku, namjestivši je tako da je bandit spreman zapucati.

— Tako — reče — sad se možemo izgubiti! Zar ne izgleda opasno? — doda i nasmije se od uha do uha.

Bronson pođe za njim, vodeći konja na uzdi. Nestali su iza kuća na suprotnoj strani ulice. Tu je bio nekakav golemi stari bunar s velikim okruglim krovom. Cayuse je tu bio ostavio konje i Corinnu. Usta su joj opet bila zapušena, a ruke i noge svezane.

— Žao mi je, ali drukčije ne ide. Osobito sada kad dolaze Buster Prescott i njegovi ljudi. Namjeravamo ih uhvatiti žive.

Corinna se otimala i stegnjala. Oni su je opet ostavili samu.

Krvnikova kći nije bila naročito nježna ni obazriva, čak ni prema sebi. Zagrizla je u rubac kojim su joj bila zapušena usta i počela olabavljivati užu kojim su joj bile svezane ruke. Osjećala je kako joj se užu urezuje u meso i guli joj kožu na zglobovima. Bol joj je natjerala suze u oči, ali nije odustajala. Znala je da mora još samo malo izdržati i jednu će ruku osloboditi. Lice joj se iskrivilo od boli i još jače je zagrizla u rubac. Nakon nekoliko trenutaka osjetila je da se užu dovoljno razlabavilo.

Prvo oslobodi ruke, a onda odveže uže kojim su joj bile sputane noge. Ustane, no učini joj se da će je noge izdati. Morala se uhvatiti za stijenu bunara da ne padne. Još je imala na sebi prljavu i poderanu košulju jednoga od ubijenih bandita koja joj je jedva dosižala do pola bedara.

Ali je zato bila slobodna!

Pride konjima i počne tražiti po bisagama, ne bi li našla kakvo oružje. Nije imala sreće. Onda pomisli da i bez oružja može pomoći Prescottu, upozoriti ga barem na opasnost koja ga ovdje čeka.

Počne se šuljati prema glavnoj ulici, pazeći da je tko ne opazi. Ulica je bila sasvim pusta. Bronson i Cayuse nekamo su nestali, a Prescott i njegovi prijatelji očito su negdje ostavili konje i sada se šuljaju pješice.

Odjednom se Corinna trgne i zastane. Vidjela je pušku uperenu upravu u nju! Strijelac je bio sakriven ispod nogostupa s druge strane ulice. A nekoliko koraka dalje, u prašini ulice, ležao je Dogoov sombrero!

Ponovno se sakrila iza ugla kuće.

U kući koja je bila iza Dogoova zaklona netko je kundakom razbio prozorsko staklo. Razbijeno staklo razletjelo se na sve strane i komadići popadali na drveni

nogostup. Iz kuće poviče muški glas:

— Dogo, gdje si? Javi se!

Zatim se začulo nekoliko pucnjeva. Kad je bio siguran da je sve to izgledalo dovoljno uvjerljivo, Bronson napusti kuću.

XIX

Četvorica ubojica polagano su se šuljala prema glavnoj ulici. Kad su stigli do dvorišta gdje su ležali ubijeni Dogoovi ljudi, zastanu i pogledaju se. Prescott im daje znak da se drže zaklona.

— Dogo, izlazi! — čulo se kako Bronson viče.

Držao je ruku ispred usta, pa se nije moglo točno odrediti odakle dolazi njegov glas.

— Znam da si ispod nogostupa! Ubio si moga prijatelja i sada ću ja ubiti tebe! — vikao je dalje Bronson.

Začuju se pucnjevi. Prescott i njegovi ljudi svim su se silama naprezali da otkriju gdje je Bronson, ali ga nitko nije mogao opaziti. Držeći se i dalje svog zaklona, prvo su ugledali Dogoovu pušku koja je izvirivala ispod nogostupa. Prescott im daje znak i oni zapucaju. Puška ispadne iz Dogoovih ruku i padne u prašinu ispred nogostupa.

Prescott i njegovi ljudi očito su pomislili da je Bronson u kući iznad Dogoa. Razdvojili su se i šuljajući krenuli

da je obidu i iznenade ga odostraga; smatrali su, naime, da je Cayuse mrtav. U tom trenutku i Bronson i Cayuse izađu iz zaklona, svaki uz jedan ugao kuće, držeći bandite na nišanu. Budući da su bili između njih dvojice, bilo je jasno da im nema spasa, osim ako netko ne pokuša pobjeći kroz razbijen prozor.

Puške se ogłase zaglušnom pucnjavom. Šeširi polete ubojicama s glava i završe u prešini u lice.

— Ruke uvis! I da se nitko nije maknuo! — poviče Bronson.

U tom trenutku začuje se s ulice krik:

— Bustere!

— Bio je to Corinnin glas. Držala je u rukama revolver jednog od mrtvih Dogoovih bandita. Cayuse se, međutim, snašao neslućenom brzinom i njegov metak izbi je joj revolver iz ruke. Jedan od ubojica iskoristi taj trenutak i baci se prema prozoru, nadajući se da će se tako spasiti. Bronsonov metak pogodi ga još u zraku i bandit padne na nogostup, udarivši glavom o zid kuće.

Bronson se prijetećim pogledom osvrne oko sebe i reče:

— Želi li još netko pokušati?

Na kraju ulice Corinna je, držeći drugom rukom ranjenu, trčala prema bunaru.

— Bacite oružje! — poviče Bronson. — Inače ste gotovi!

U Prescottovim očima plamtio je bijes. Još mu nije bilo jasno gdje je pogriješio. Sve se dogodilo tako brzo da se nije stigao snaći.

Svi bace oružje u prašinu. Bronson im naredi da legnu na trbuh. Zatim, im sveže ruke na leđima.

Nakon pola sasta iz Los Lunasa su, pod okriljem noći, odjahala dvojica prijatelja, vodeći sa sobom Bustera Prescottta i njegove ljude, sa njima i krvnikovu kćer.

Put do Albuquerquea konačno je bio slobodan i teško da im se još nešto moglo na njemu isprijediti. Bronson odluči da taj dio puta prevale bez odmora, jer je svako zaustavljanje krilo u sebi određenu opasnost.

Kad su stigli u Albuquerque, konji i ljudi bili su na izmaku snaga.

S obje strane glavne ulice, ispod krovova verandi, sakupilo se mnogo ljudi. Šutke su promatrali prašnjave došljake. Nitko nije obraćao pažnju na čovjeka pjegavica koji je stajao u sjeni verande.

Bio je to Rooney koji je također promatrao došljake. Odmah je prepoznao Bronsona i Cayusea. Osjetio je kako ga je spopala mržnja. Zbog ove dvojice zamalo da nije stigao u zatvorskim kolima. To im nikada neće zaboraviti.

Na čelu kolone jahao je Bronson. Iza njega su jahali Prescott i njegovi ljudi, a za njima Corinna. Ona je imala na sebi ogrtač jednog bandita. Na kraju je jahao Cayuse. Kao i Bronson, i on je još imao na sebi samo donje rublje, ali su obojica prebacili preko sebe još i ogrtače, a na glave nabili slamnate sombrere. Izgledali su smiješni u toj odjeći, i da nisu bili jedini u toj čudnoj povorci naoružani, čovjek bi pomislio da su oni zarobljenici.

Sunce se već uvelike spustilo k zapadu i nebo je bilo užareno crveno. Kuće su bacale dugačke sjene na ulicu, no sve je bilo mirno. Ljudi su nepomično stajali, čak djeca. Čuo se jedino lavež pasa.

Bronson zaustavi konja kod prvog korita s vodom i napoji ga. Zatim priđu i drugi te učine to isto.

Činilo se kao da Bronson ne zamjećuje ljude koji su se sakupili i zurili u njih. Promatrao je Corinnu. Ona nije mogla sakriti uznemirenost.

— Albuquerque, Corinna, tvoj dom! — reče joj promuklo i pomalo prezirno. — Nije bogzna što, ali je bolji od Socorroa.

Ona je stisnula usne raspucane od sunca i pravila se kao da ga ne čuje. Jahala je kraj Prescottta i njih dvoje se pogledaju. Oboje su osjećali svoju nemoć.

Bronson ponovno krene,

za njim i ostali. Zaustavi konja ispred šerifova ureda. Na otvorenim vratima stajao je šerif i čekao ih. Povorci su se polako priključili i radoznali promatrači i pred šerifovim uredom sakupila se prilična gomila.

Jedino Rooney nije bio među ljudima. Znao je da se mora čuvati šerifove blizine i paziti da ga ovaj ne prepozna.

Bronson sjaše i obrati se šerifu:

— Ovu trojicu treba pritvoriti, šerife! Prolistajte malo svoje potjernice i odmah će vam biti jasno koga imate u rukama. No ne bojte se, neće vam dugo smetati. Ionako će završiti na vješalima.

— A tko je ova mlada žena? — upita šerif zbunjeno motreći krvnikovu kćer. — Nećete valjda reći da i ona spada k njima!

— Baš sam o tome htio s vama popričati, šerife! Ali prvo vi njih pritvorite! Sve! I to svakoga posebno, tako budete što sigurniji! I našu lijepu Corinnu također!

Ona ljutito pljune pred Bronsona. Prescott se promuklo nasmije.

— Začepi! — vikne Bronson na njega. — Idemo, sjašite svi!

— Ovo ćeš mi platiti! — procijedi Corinna kroz zube kad je prošla kraj njega. — Kunem ti se, za ovo ćeš mi platiti!

Bronson je pogleda, slegne ramenima i posljednji pođe za njima u šerifov ured.

Nakon što ih je sve smjestio u ćelije, šerif postavi jednog svog zamjenika da ih čuva. Onda sasluša što mu je Bronson imao reći. Cijelo je vrijeme, slušajući, u nevjerici vrtio glavom. Kad su mu na kraju Bronson i Cayuse rekli da idu potražiti Van Davisa, ovaj im odgovori:

— Ne morate ni ići onamo, Van Davis nije kod kuće. Prije nekoliko časaka bio sam ondje, nema ni njegovog konja ni kola. Čini se, opet je nekamo otišao. Otkako mu je pobjegao pomoćnik, sav je izvan sebe, ne može ga čovjek uhvatiti ni za glavu ni za rep. Nikad nije kod kuće, nitko ga ne vidi... Zapravo, i prije smo ga vrlo rijetko viđali, ali sada i kad je kod kuće rijetko izlazi. Ako i izade, to je obično samo na koji časak...

— Možda misli na svoju kćer.

— Da, može biti.

— Dobro, šerife. Vidimo se kasnije. Mi smo u hotelu.

XX

Sunce je upravo zalazilo kad je krvnik zatvorio za sobom vrata kuće i pošao prema gradu. Zrak je bio zlatastocrven i na obzorju su se ocrtavali tamni obrisi eukaliptusa.

Nad grad se počeo spuštati sumrak i po kućama su se palila prva svjetla. I u šerifovu uredu gorjelo je svjetlo, bacajući kroz prozor usku žutu zraku na drveni nogostup.

— Ovo će biti duga noć! — dovikne šerifov pomoćnik, koji je, s puškom na koljenima, sjedio u hodniku pred ćelijama. — Donesi mi jednu kavu!

Drugi pomoćnik, koji je sjedio u šerifovu uredu, digne se sa stolice i pođe prema peći na kojoj je bio lončić s kavom. Nalije kavu u metalni lončić i odnese ga prvom pomoćniku.

— Evo, pazi da se ne opečeš.

Znatiželjno je zavirio u ćeliju u kojoj je na drvenom krevetu slomljeno i nemoćno sjedila Corinna.

— Je li to zaista Davisova kći? — upita. — Kako ju je samo uspio napraviti?

— Budalo! — odgovori njegov kolega. — Te je stvari najlakše uvježbati!

Corinna je čula svaku njihovu riječ, iako su se pomoćnici trudili da govore poluglasno. Ali se pravila da ne čuje ništa.

U tom trenutku zaškripala su ulazna vrata šerifova ureda i netko je ušao. Onda se začuo šerifov glas:

— A, vi ste! Već sam vas danas tražio. Moram razgovarati s vama.

— Ne sad! — odvrati glas koji je zazvučao nekako oporo i prigušeno. — Želim ih samo vidjeti. To ćemo obaviti sutra rano ujutro.

— Kako želite. Suđenje ionako nije potrebno, jer na potjernicama već piše presuda. Obavit ćemo to ovdje u Albuquerqueu i tako uštedjeti onu silnu i nepotrebnu prepisku i škrabanje.

— Htio bih ih vidjeti nasamo. Dopuštate li, šerife?

— Naravno! — odgovori šerif.

On uđe u hodnik gdje su bili njegovi pomoćnici, dade im znak da izađu, a onda se vrati i reče:

— Evo, možete ući.

Slučaj je htio da u cijelom tom razgovoru šerif nije ni jednom spomenuo Davisovo ime.

Čim su čuli da se približavaju koraci, Prescott i njegovi ljudi su ustali i naćulili uši. Jedino je Corinna nepomično sjedila na krevetu.

Krvnik uđe na hodnik i šerif zatvori za njim vrata. Nepomično je zastao pred ćelijama. Imao je na sebi dugački ogrtač, a na glavi kukuljicu. Ljudi koje će objesiti nisu smjeli vidjeti njegovo lice.

U hodniku su gorjele dvije petrolejke i jedino su se vidjele njegove oči koje su svjetlucale u prerezima kukuljice. Kako je disao, tako se kukuljica pomičala na njegovim ustima. Nakašlje

se i pride malo bliže ćelijama. Činilo se da Corinnu uopće ne zamjećuje.

— Baš zanimljivo! — progovori prigušeno ispod kukuljice. — Trojka iz bande Socorroa! Buster Prescott, Dazie i Brosario. Vidite kako vas dobro poznajem!

Prescott pogleda svoje ljude. Izgledali su prestrašeno. Krvnik, zakukuljen sav u crno, očito im je ulijevao smrtni strah. On je, međutim, ostao sasvim hladnokrvan.

— Ti si, dakle, taj koji će nam staviti omču oko vrata? Sutra rano ujutro, ako sam dobro čuo?

— Tako je, prijatelju! Ujutro, dok smo još svi svježi. Bit će to lijepa predstava. Sakupit će se sigurno mnogo ljudi. Prema tome, saberite se i nemojte ih razočarati.

Mišići na Prescottovu licu počeli su se trzati. Nije mu bilo do šale. U ovom trenutku činilo mu se da zaista više nemaju nikakve prilike za spas.

— Jesu li vješala dovoljno velika za svu trojicu? — upita krvnika.

— Naravno! Bez brige, nećete ići gore jedan po jedan. Ima dovoljno mjesta za svu trojicu odjednom. Barem užadi ima dovoljno! — doda krvnik podrugljivo.

U tom trenutku Corinna ustane i pride vratima svoje ćelije. Jedan od šerifovih po-

moćnika posudio joj je hlače i sada ih je imala na sebi, osim njih još i mušku košulju i dugačak ogrtač. Uхватила se rukama za rešetke na vratima i šapnula:

— Naravno da ne želimo visjeti! Ti si krvnik i tvoj posao vjerojatno nije naročito plaćen, a mi imamo novaca, mnogo novaca, samo ne ovdje! Koliko tražiš da nasпустиš da pobjegnemo? Naravno, u tom slučaju morao bi i ti s nama. Jamčimo ti da ćeš dobiti svoj novac i da te nitko neće ni taknuti.

Krvnik se prigušeno nasmije.

— O čemu ti to govoriš? Kad bismo bili sami, rekao bih ti nešto drugo.

Corinna se ugrize za usne, a onda potraži Prescottov pogled. Pogledala ga je molećivo, tražeći oprostaj. Ovaj joj, gotovo neprimjetno, kimne. Razumio je točno što ona namjerava.

— Želiš li me imati, krvniče? — upita ga Corinna šapćući.

— Da! I deset tisuća dolara za ostale. To je sasvim pristojna cijena. Ako zbrojite sve nagrade na potjernicama, iznosi više od deset tisuća.

— Novac ćemo naći — odgovori Prescott prigušeno. — No moramo nekako stići do Socorroa.

— Moram još jednom na miru razmisliti o svemu to-

me — promrmlja krvnik. — Ako se upustim s vama u taj posao, imam još jedan uvjet. Možda će vas čuditi, ali ne želim da mi postavljate ikakva pitanja. Hoću da ubijete Bronsona i Cayusea. Oni će zacijelo htjeti novac od nagrada. A to je mnogo novaca.

Prescott se prigušeno nasmije.

— Sigurno se šalite! Pa takav uvjet uopće nam ne moraš postavljati! Sa zadovoljstvom ćemo ubiti tu dvojicu!

— Dobro — kimne krvnik, a onda se opet obrati Corinni: — A tebe hoću zato da... Znaš li ti uopće u što se upuštaš? Jesi li ti mene uopće prepoznala?

— Nisam, a nije ni važno. Želim odavde izaći. Zajedno s ovim ljudima. A za to sam spremna učiniti sve!

Krvnik kimne, polako se okrene i pođe porema izlazu. Corinna, Prescott i njegovi ljudi stajali su na vratima svojih ćelija i buljili za njim. On kucne na vrata i šerif mu otvori.

— Sve ste uredili, gospodine Davise? — upita ga i zatvori za njim vrata.

Čulo se kako su izmijenili još nekoliko rečenica, a onda su opet zaškripala izlazna vrata i krvnik je otišao.

— Ne! — zastenje Corinna. — Ne mogu to vjerovati! Zacijelo sam pogrešno čula! To nije moguće! Vjerojatno je to

samo slučajna podudarnost!

— Dobro si čula, Corinna!

— odgovori Buster. — Sasvim sam jasno čuo. Šerif je doista rekao »gospodine Davise«. A možda je tvoj otac zaista krvnik! Rekao je da te želi imati. Sad mi je jasno što je time mislio! On želi natrag svoju kćer! A Bronson i Cayuse... Jasno, oni moraju umrijeti kako im ne bi morao isplatiti novac. Sve se slaže, draga moja! Stvari su postale sasvim jasne! Budi sretna što ti je otac krvnik! On će nas spasiti od užeta!

Corinna nije mogla doći k sebi. Kao u nekoj omamljenosti odvojila se od vrata i sjela na krevet.

Uskoro zatim ponovo su se otvorila vrata. Šerifov pomoćnik ušao je s puškom i lončićem kave, sjeo na prijašnje mjesto i nastavio stražariti.

Vani je već bila noć.

XXI

— Zašto bi bilo jednostavno, kad može biti zapetljivo?

Bronson se s mukom provlačio kroz prozor svoje hotelske sobe, stao na krov, a onda skočio u dvorište. Odmah za njim skočio je i Cayuse.

U prvi trenutak stajali su neko vrijeme nepomično u stražnjem dvorištu hotela. Preko puta, u staji, čulo se potmulo tapkanje konjskih kopita. Mjesec je osvjetlja-

vao dvorište jasno kao da je bio dan. S ulice su dopirali uzbuđeni glasovi ljudi. Svi su raspravljali o sutrašnjem smaknuću.

— Idemo! — šapne Bronson. — Hajdmo uzeti tih naših pet tisuća dolara! — A ako nam zbilja ne plati? Što ako je Corinna zaista govorila istinu?

— U tom slučaju — odgovori Bronson smrknuto — sutra ujutro neće biti smaknuća! Bit će samo jedan pogreb!

— Pa što, nije ni to tako loše! — pokuša se našaliti Cayuse i krene za Bronsonom preko dvorišta.

Držeći se sjenovitih mjesta, uspjeli su neopazice stići do Van Davisove kuće.

— Hm, počeo je zanemari-vati svoje cvijeće... — reče Cayuse pokazujući na uvele cvjetove u krvnikovu vrtu. — Čini se da ih već odavno nije zalio.

— Bio je to Libertyjev posao, a on je nestao. Čudno, zar ne, kad se sjetiš kako je bio ponosan što radi za Davisa!

Njih dvojica uđu u kuću.

Ni ovaj put nisu imali sreće. Van Davis nije bio kod kuće, a nije bilo ni konja ni kola.

Dvojica prijatelja nisu znala da je Davis te večeri bio u šerifovu uredu. Da su to kojim slučajem znali, Cayuse bi vjerojatno s većom pažnjom pogledao tragove koje

su kola ostavila za sobom, a onda bi ih zacijelo i slijedio. Naime, tragovi su ovaj put bili mnogo dublji nego obično. Osim toga kola su u tom trenutku bila u Albuquerqueu, ali u jednom malom skrovitom dvorištu, puna prtljage i hrane, spremna za dugo putovanje.

Njih dvojica zavire i u staju. Ni tamo nije bilo nikoga. Začudeno se pogledaju.

— Ako je pobjegao zajedno s tih pet tisuća, neka zna da mu je to posljednje što je učinio u životu! — zaprijeti Cayuse promuklo. — Mi se izlažemo mecima okorjelih ubojica, da bismo mu doveli kući kćer, a on onda nestane!

— Sutra ćemo otići na smaknuće i više ga ne puštamo iz ruku, Cayuse.

Cayuse zazviždi kao da se nečega dosjetio, a onda šapne:

— Sutra? Jesi li siguran, čovječe? Jer ako je smaknuće sutra, onda bi Davis ipak morao biti u Albuquerqueu! Neće valjda propustiti takvo zadovoljstvo!

Bronson se počese po zatiljku, kimne i krene. Cayuse pođe za njim. Uskoro su se našli u šerifovu uredu. Kad su stigli u hotel, naručili su da im se donese nova odjeća, okupali se i obrijali, tako da ih sada šerif gotovo nije prepoznao kad su se pojavili pred njim.

— Da, Davis je bio ovdje — odgovori on na Bronsonovo pitanje. — Smaknuće je sutra, prije izlaska sunca. Ali čudno kako su ovi momci mirni. Kao da su se pomirili sa sudbinom. Možda im je Davis rekao da je sve to bezbolno i da neće ni osjetiti...

— Ne znam, nisam to još nikada probao — odgovori Bronson. — Dakle, sutra? Opet iza crkve, za rne?

— Da! I dodite na vrijeme! Davis je vrlo točan.

— Svaka čast! — jetko će Bronson. — On i njegova kći sigurno imaju mnogo toga jedno drugome ispričati.

— Pa... ne znam baš. Ona je, naime, još u ćeliji. Došao je ovamo s kukuljicom, nije htio da ga prepoznaju. Rekao je da njegovoj kćeri ne smijemo ništa reći. Nakon smaknuća nju ćemo pustiti na slobodu.

— A gdje je Davis sada?

— Kod kuće.

— Nije. Bili smo tamo i nema ga.

— Pustite ga na miru tamo gdje jest. To mu je sada sigurno potrebno.

— Da — nasmije se Bronson turobno — krvnici su osjetljiva bića. Vidimo se ujutro, šerife.

Njih dvojica vrate se u hotel. Čim su nestali kroz vrata, iza jednog se ugla pojavila tamna spodoba i krenula prema šerifovu uredu. Uđe bez kucanja i reče šerifu:

— Htio bih još jednom razgovarati s osuđennicima, šerife. Nasamo!

— Naravno gospodine Davise! — reče šerif i doda: — Upravo su vas tražili Bronson i Cayuse, bili su ovdje.

— Vidjet će me sutra — odgovori krvnik i kimne pomoćniku da mu otvori vrata. — uostalom, predomislio sam se u vezi s onim sutra ujutro, šerife! Svećenik uvijek prvo dođe ovamo, zar ne? Zamolite ga u moje ime da ostane ovdje s mojom kćerkom. Ovim ubojicama ne treba njegova pomoć. Htio bih da on pusti moju kćer iz zatvora čim ova trojica budu obješena.

— Dobro, razgovarat ću s njim, gospodine Davise! Mislim da će sve biti kako želite.

Krvnik uđe u hodnik gdje su bile ćelije. Šerifov pomoćnik ustane i ostavi ga samoga s osuđennicima, zatvorivši za sobom vrata.

— Slušajte — obrati im se krvnik prigušenim glasom — sutra rano ujutro dovest će vas na vješala. Ja ću već biti tamo. Uzlove sam već pripremio. Omče sam napravio tako da se neće moći stegnuti. Morate samo biti dovoljno spretni i na vrijeme izvući glavu. Kad se ispod vas otvore vrata, past ćete dolje. Pod nogama ćete naći napunjene revolvere. Njima prokrčite sebi put! Pazite da svakako ubijete Bronsona i

Cayusea! U staji vas čekaju osedlani konji. Ja sam svoja kola i konja također već pripremio i čekaju me spremna u skloništu na rubu grada.

Obrati se djevojci i reče joj:

— Tamo ću te čekati, Corinna!

— Oh, oče! — zastenje Corinna tobože bolno.

Lice joj je poprimilo plačljiv izraz. Zausti da još nešto kaže, ali je otac prekine rukom. Kroz proreze na crnoj kukuljici vidjelo se kako su njegove hladne oči opasno bljesnule.

— A sad se smirite! Legnite spavajte! Nemate se čega bojati!

On izade, pozdravi se sa šerifom i ode.

Albuquerque je te večeri bio neobično živahan. Posvuda su gorjela svjetla i ostavljala žute tragove na drvenim nogostupima natekrivenim verandama. Gotovo ispred svake kuće bili su privezani konji.

XXII

— Dolaze! Dolaze!

Povici su odzvanjali na trgu. Bilo je rano jutro i nad krovovima kuća još je plovila jutarnja sumaglica. Budući da je sunce još bilo sasvim nisko i nije stiglo zapaliti prašinu pod sobom, zrak je bio još gotovo prohladan.

Na malom trgu ispred crkve sakupila se velika gomila ljudi, no vladala je ne-

kakva čudna tišina. Vidjelo se da ljudi nešto neobično čekaju. Među promatračima je bilo i odraslih i djece. Majke su držale na rukama malu djecu, a malo veću očevi su podigli na ramena da bolje vide. Negdje po strani točio se viski.

Bronson i Cayuse dojahali su na konjima, no odlučili su da ne pođu glavnom ulicom, nego pokrajnom, gdje ih nitko neće zamijetiti.

Na glavnoj ulici sve je bilo pusto, a onda su se, nakon nekoliko trenutaka, pojavili šerif i njegovi pomoćnici, vodeći osuđenike. Prescott, Brosario i Dazie imali su svezane ruke.

S druge strane dostojanstveno se približavao vješalima krvnik. Na sebi je imao dugačak ogrtač i, kao i uvijek, crnu kukuljicu. Načas je zastao pred stubama, a onda se polagano popeo na postolje s vješalima.

Tri omče lagano su se njihale na jutarnjem povjetarcu. Krvnik je svaku od njih još jednom provjerio, isto tako i poklopce na podu. Činilo se da je zadovoljan, jer se nakon toga povukao korak natrag i, prekriživši ruke, dostojanstveno stao čekati.

Zatim su vješalima prišli šerif i njegovi pomoćnici, povelili zatvorenike uz stube i postavili svakoga od njih na njegovo mjesto. Onda su sišli škripavim stubama i po-

stavili se ispred njih, držeći puške spuštene prema zemlji.

Krvnik pride osuđennicima i stavi svakome od njih omču oko vrata. Budući da je ostao sâm s osuđennicima na velikom postolju, nitko odozdo nije mogao vidjeti da im ne stavlja samo omče. Stajao je iza njih i činilo se kao da provjerava jesu li im ruke dobro svezane. Nitko nije mogao vidjeti da je on zapravo kroz prorez u svom ogrtaču proturio nož i svakome prerezao užu kojim su im ruke bile svezane. I svakome šapnuo tiho:

— Ne spuštaj ruke!

U tom trenutku vješalima je prišao svećenik. Krvnik je na trenutak zastao, kao da oklijeva, no onda je ipak sišao stubama i krenuo prema svećeniku.

Bronson i Cayuse pratili su cijeli prizor pred sobom i nije im promakla ni najmanja pojedinost. U jednom trenutku Cayuse šapne Bronsonu:

— Gle, nije li ono naša debela Donna Diana?

I zaista, iz smjera glavne ulice kroz gomilu se je probijala debela vračara. Ako je htjela doći do krvnika, morala je proći kraj Bronsona i Cayusea.

Svećenik je u tom času nešto objašnjavao krvniku. Iako nije mogao dobro čuti, Bronson je uspio povezati

onih nekoliko svećenikovih riječi koje je načuo i shvatiti da ovaj objašnjava krvniku kako Corinna odbija izaći iz ćelije.

— Briga me, neka onda istrune u njoj! — odgovorio je krvnik srdito. — Moram ovo privesti kraju!

I nakon tih riječi on mu okrene leđa i vrati se na vješala.

Gomila se već uskomešala i postala nestrpljiva. Činilo se da svi jedva čekaju da vide ovu trojicu ubojica kako se njišu na užetu.

Gurajući se kroz gomilu, Donna Diana stigla je do Bronsona i Cayusea. Tu zastane i reče im sva zadihana od napora:

— Prijatelji, morate nešto učiniti! Slušajte Donnu Dianu, ima vam nešto važno reći! Gospodar Davis je mrtav! Našla sam ga na rijeci. Njegovo se tijelo zaglavilo između dviju stijena! Netko ga je ubio! Kakav užasan prizor! Ovaj čovjek pod kukuljicom nije gospodin Davis! Vjerujte mi! Govorim vam istinu!

Dvojica prijatelja odmah su joj povjerovala. U njenim tamnim očima ovaj put nije bilo one njene lukavosti i prijetvornosti. Sada su govorile istinu. Strah koji se vidio u njima nije mogao biti lažan.

Upravo u tom trenutku krvnik je povukao polugu i pod osuđennicima su se otvo-

rila tri prazna okna. Oni padnu u prazninu i dočekaju se na noge! Bronson i Cayuse zabiju ostruge konjima u slabine i potjeraju ih svom snagom prema vješalima.

U općoj gužvi koja je nastala krvnik ih je odmah zamijetio, jer su bili na konjima. Na časak je zastao, no onda se brzo snašao, posegnuo pod ogrtač i izvadio revolver.

Donna Diana također je potrčala prema vješalima, vičući:

— Šerife, šerife, ovo nije gospodin Davis!

Šerife i njegovi pomoćnici tek su se sada snašli i podigli puške.

U tom trenutku lažni je krvnik već uperio revolver u njih, ali je Bronson bio brži. Metak iz njegove puške pogodi krvnika ravno u grudi i on padne na leđa i sruši se u gomilu koja je stajala kraj vješala. Ljudi uplašeno ustuknu, a još više se preplaše kad u isti čas ispod postolja vješala iskoče trojica revolveraša i počnu nasumce pucati oko sebe u namjeri da sebi prokrče put. Prescott, Dazie i Brosario znali su da nemaju što izgubiti i pucali su na sve strane, kunući i vičući.

Nisu, međutim, daleko odmakli. Pogodili su ih meci šerifa i njegovih pomoćnika.

U gomili je nastala pomet-

nja, svi su vikali, bježali, sklanjali se.

Bronson skoči s konja, klekne kraj teško ranjenog lažnog krvnika i strgne mu kukuljicu s lica.

Na licu se već jasno vidio izražaj smrti. Plave vodnjikave oči kolutale su, a pjega-vo lice poprimilo je pepeljas-tu boju. Pokušavao je nešto reći, ali nije uspio pustiti ni glasa. Samo su mu se usne trzale. Onda ipak nešto šap-ne i Bronson se sagne još vi-še prema njemu da ga bolje čuje.

— Davis... bio je jedan od nas... davno... Nestao je za-jedno s novcem... nakon jed-ne pljačke... Prevario nas je... kopile... sav novac... A krv-nik... to mu je bila maska... Ja...

Njegov je šapat utihnuo, glava mu je klonula u stra-nu.

Rooney je bio mrtav.

Šerif i njegovi pomoćnici ustanovili su da su i Buster Prescott, Brosario i Dazie ta-koder mrtvi.

Corinna je cijelo to vrije-me sjedila u zatvoru i nije znala što se događa.

Pometnja u gomili začas se stišala, graja je utihnula i malo-pomalo ljudi su se po-čeli razilaziti kućama.

Šerif i svećenik vratili su se u šerifov ured i krenuli prema ćelijama. Čim ih je

spazila, Corinna je ustala s kreveta i pošla prema vrati-ma ćelije. Kao da je očekiva-la da joj donose crne vijesti.

Šerif otključa vrata ćelije i reče joj:

— Možeš ići! Slobodna si! Najbolje da još danas nest-a-neš iz Albuquerquea!

Njene oči bljesnuše. U nji-ma se sasvim jasno vidjelo pitanje koje nije ni izgovori-la.

— Da — reče šerif. — Oni su mrtvi. Svi. I tvoj otac tako-đer. No ne bojim se da ćeš plakati za njim. Nije bio ni-kakav otac.

Corinna mu ništa ne od-govori. Polagano izađe iz će-lije a onda i iz šerifovog ure-da.

Znala je da nema veliki iz-bor. Mora napustiti ovaj grad. Ovdje nije više imala prijatelja. Ni igdje drugdje. Morat će potražiti nove pri-jatelje. Ili možda samo jed-noga, ali ovaj put pravoga.

Sunce se već diglo iznad brda. Njegova svjetlost oc-rtavala je u daljini obrise dvojice jahača. Bronson i Cayuse bili su već nedostiž-no daleko.

ZVEČARKA

Oni koji su ih poznavali stavili bi ruku u vatru da Roberta Ryana i Paula Cootea nitko pod kapom nebeskom ne može posvadati, posijati među njima mržnju, a kamoli ih privoljeti da jedan drugome zagorče ili oduzmu život.

Bili su nerazdvojni, kao dva blizanca, pomalo slični ali tako oprečnih naravi da su se upravo zbog toga slagali. Ryan je bio nježniji, pomalo romantična duša, a Paul Coote je život shvaćao drugačije. Možda i zbog toga što se s njim nekoliko puta okrutno poigrao. Zato je bio prijeke naravi, pripravan da eksplodira za svaku sitnicu.

Robert Ryan, već smo rekli, bio je tih, miran kauboj iz Montane. Pravo je čudo kako su se sreli, počeli družiti i postali nerazdvojni.

Zajedno su opljačkali poštansku kočiju. Gotovo su zaglavili u nekom okršaju s Indijancima, ali su plijen podijelili popola i ravnopravno kao što su se dogovorili prije nego što su stupili u akciju.

Ni dražesna Carolina Rey, na koju su istovremeno bacili oko, nije ih mogla posvadati. Povukao se sa scene Ryan i ostavio drugaru da s njom vodi ljubav. Zatim su zajedno, kao da su se dogovorili, pobjegli iz Bronsona.

— Nije od tebe lijepo što si je ostavio u drugom stanju — primijetio je Ryan i zavrtio glavom — Da

sam ja bio na tvojem mjestu, bilo bi drugačije. Carol je divna djevojka i...

— Zaveži! — Paul se ljutito obrecnuo na njega. Zatim se okrenuo na konju, prezirno ga pogledao i iscerio se.

— Uostalom, nije bila djevica. Možda ja i nisam napravio to dijete. Ili si ljutit što sam ti je preotao?

— Ne, zaboga! — uskliknuo je iskreno Ryan. — Mlad sam ja još za ženidbu. Ja to onako...

— Da umiriš savjest, a?

Smatrali su da kao partneri vrijede mnogo. Dopunjavali su se gotovo u svemu. Dok je Coote savršeno baratao puškom, Ryan je to bolje znao revolverima. Bili su tako vješti u potezanju i gadanju da im se malo tko mogao suprotstaviti. Štoviše, neko su vrijeme posjećivali sajmove i zaradivali za život natječući se tko će bolje pogoditi cilj.

— Slaba je to zarada, Ryane! — frknuo bi tada Coote prezirno smatrajući da mu je ispod dostojanstva da se dalje bavi tim poslom.

— Bolje je i to nego ništa! — govorio mu je drug.

Da je Robert Ryan slučajno slutio da će se razočarati u prijatelju, zacijelo bi ga napustio odmah čim su opljačkali banku u Silverstoneu. U zao čas, jer im je potjera ubrzo bila na tragu.

Zadihani, dok ih je sunce nemilosrdno pržilo i gušila ih prašina, prestrašeni kao nikad u životu, zaustaviše za trenutak konje. Coote obriše lice prljavom maramom i procijedi:

– Moramo se razdvojiti! Naći ćemo se na Zlatnom jezeru. Slažeš li se?

Robert Ryan kimne, obliže suhe usnice i upita:

– A novac? Hoćemo li ga sad podijeliti?

– Nemamo vremena – zavrti glavom Coote okrenuvši se da vidi dolazi li potjera. Nastavi preko ramena kroz zube: – Neka novac ostane kod tebe!

– Kako želiš. Znači, za tri dana na Zlatnom jezeru.

– Jest.

Razdvojiše se. To za trenutak zbuni potjeru i šerifa Jilla Irelanda. Međutim, slučaj je htio da je upravo on s nekolicinom ljudi počeo slijediti Paula Cootea, a druge, pomalo neiskusne momke, poslao za Robertom Ryanom.

Doduše, stigao je Cootea, ali kod njega nije našao novac i nije imao svjedoka da je upravo on izveo pljačku. Psovao je i gundao, pošto ga je Coote vješto naveo na Ryana izrazivši sumnju da je on izveo pljačku. Riješio se tako za trenutak opasnosti.

– Dokaže li se da imaš pravo, čeka te lijepa nagrada – reče zadovoljno šerif.

Međutim, Paul Coote nije bio zadovoljan tim obećanjem. U bisagama koje je ponio Ryan bilo je najmanje dvadeset tisuća dolara. Bilo je samo pitanje kako da nađe prijatelja, ukoliko ga nije uhvatila potjera koju je za njim uputio Ireland.

Pokazalo se da je Robert Ryan imao više sreće. Izmakao je potjeri, izgubio se u kanjonu Zla kob i do-

magao se proplanka u brdima Tauraesa. Dva dana poslije ulogorio se na obali Zlatnog jezera i čekao prijatelja.

II

Paul Coote bio je lukav momak. Ako ne pobjegne prije nego što ga šerif dovede u grad, može se lako dogoditi da završi u zatvoru. Mogao se naći očevidac pljačke koji će ga prepoznati, onda mu neće mimoći Yuma.

Otići u Yumu bez Ryana, to je bilo nezamislivo.

Vrebao je trenutak kad će pobjeći. Prilika mu se ukazala tek kod Fall Rivera, gdje se šerif sastao s ostatkom potjere koja ga je obavijestila da je izgubila Ryanov trag.

– Momci! – rekao je umornim glasom šerif. – Vratit ćemo se u grad! Budući da je bandit odjahao s moga teritorija, obavijestit ću o tome Johnsona. To je njegov okrug i neka se on njime pozabavi.

To je bio trenutak kad je popustila njegova pažnja, pa je Coote malo zaostao, a zatim se galopom uputio prema kanjonu Zla kob. Očekivao je da će ga Jill Ireland goniti, ali se prevario.

Začuvši da je pobjegao, šerif je samo odmahnuo rukom i promrm-ljao:

– Dosta mi je ovoga prokletog sunca! Momak ne izgleda kao bandit, zar ne, momci?

I njima se više nije jahalalo. Bili su to mirni, jednostavni ljudi, koji su se najbolje osjećali u gradu. Zato gotovo u isti glas rekoše:

– Momak je još zelen za takve podvige.

III

Dok je jahao prema Zlatnom jezeru, preko surih i okomitih litica što su mu zaklanjale pogled, Paul Coote se pitao nije li Ryan, ako se

već spasio potjere, zbrisao dalje i ostavio ga na cjedilu.

Ta imao je dvadeset tisuća dolara, koji su zveckali u bisagama i obećavali lijep i lagodan život! Na tu pomisao samo bi oblizao suhe usne, uvjeravajući se da to Ryan nikad ne bi učinio.

Pokazalo se da je imao pravo. Ryan ga čekao na zakazanom mjestu. Ugledao ga je pošto je sišao s obližnje litice i razmaknuo kržljavo raslinje. Ryan je sjedio kraj vatre i na ražnju vrtio divljeg purana. Konj je kraj njega mirno pasao sočnu travu. Zujale su muhe, čuo se kliktaj ptice rugalice, a negdje u dolini otegnuto lajanje prerijske lisice.

Kraj Roberta Ryana, na nekad podignutoj i oronuloj ogradi, stajale su obješene bisage i u njima opljačkan novac.

Na pomisao što bi sve mogao učiniti s 20.000 dolara, umjesto da u džep stavi mnogo manje, Paul Coote osjeti kako mu niz kralješnicu prolaze ugodni žmarci. Bilo je dovoljno da iz navlake izvuče pušku, nanišani i svoga najboljeg druga pošalje na drugi svijet.

Osjećao je kako ga oblijeva znoj, kako ga peče ispod obrva, slijevajući mu se u oči što su netremice promatrale Ryana, koji ništa nije slutio.

Kao protiv svoje volje, nesvjesno, da barem nekako umiri savijest, Paul Coote izvuče pušku i stavi je kraj sebe. Obriše dlanove, okrene se i zaškilji u sunce.

Bilo je dobro, idealno vrijeme za gadanje, jer mu je sunčana lopta bila iza leđa.

Vrelim prstima postavi pušku na kamen, zatim polako pogleda u nišan.

Ryan je tog trenutka skinuo s ražnja purana i upravo otkinuo bat tak da zagriže.

Onda je odjeknuo hitac koji je prolomio mir Zlatnog jezera. Začulo se prestrašeno klepetanje krila ptica što su se odmarala u krošnjama, a Robert Ryan se bez glasa stropoštao kraj vatre.

— Tako! — hukne Coote zadovoljno i mirno se počne spuštati k jezeru.

U prolazu zahvati nogom Ryana, prevrne ga i opazi na njegovim prsimu krvavu mrlju. Ležao je kao odbačena krpa, blijed i sklopljenih očiju.

Uputi se prema ogradi, dohvati bisage i počne ih drhtavim prstima odvezivati. Onda razočarano, kao da sam sebi ne vjeruje, raskolači oči.

Bisage su bile prazne!

Na dnu opazi komadić papira. Grozničavim prstima, psujući, pročita:

— Čekam te već tri dana! Upravo se spremam krenuti dalje, do Silver Cityja. Čekat ću te tamo! Novac sam sakrio u napuštenom rudniku kod Crosinga, odmah kod ulaza, iz sanduka u kojem se nekad pohranjivao dinamit.

Poderavši bijesno papir u sitne komadiće, Paul Coote se i ne okrene da bi barem sahranio nekadašnjeg prijatelja. Kad je pogledao u nebo da odredi smjer, iznad njega su već kružili lešinari.

Resko se nasmije i mamuzne konja.

Da se okrenuo, opazio bi kako se Robert Ryan, premda teško ranjen, pokrenuo i pogledom punim bola pratio kako odlazi.

Ruka, koju je podigao da zatraži pomoć, nemoćno mu klone.

IV

Robert Ryan nije umro. Prebolio je nekako tešku ranu.

Kad se dovoljno oporavio, stra-

šno razočaran, počeo se spremati na odlazak. Nekako se uspeo na konja, a zatim se uputio prema Crossingu.

Tri dana je izdržao paklene muke dok nije stigao do cilja. Rana mu se dvaput otvarala i zatvarala. Ako i treći put prokrvari, bit će gotov.

Kad je ugledao napušteni rudnik i Cooteova konja, koji je nestrpljivo toptao kopitama čekajući gazdu, na njegovu se izmučenom licu ukazao pobjedonosni osmijeh. Teško stenjući, dok mu se pogled mutio od bola, on pode prema ulazu u rudarsko okno. Uđe u polutamu, ali ubrzo opazi tračak svjetla sa strane lijevka što se spuštao s planine.

Promoli se i zlaćani sjaj sunčevih zraka i obasja nepomično tijelo što je ležalo kraj sanduka.

Izobličena lica, dok ga je zvečarka zubima stezala kao kliještima,

ležao je Paul Coote. Prije nego što je izdahnuo, još je u njemu bilo snage da zubima zakolje otrovnicu.

Plavo i podbuhlo tijelo nekadašnjeg prijatelja Ryan izvuče na sunce i teškom mukom, stenjući, dok mu je duša bila na jeziku, počne slagati oko njega kamenje.

Novac nije ni pogledao. Želio je sahraniti Paula kao čovjeka. Pri tom naporu iz rane mu opet provali krv i Robert Ryan padne nauznak, a na usne mu udari krv.

Vidio je još samo sunčanu loptu što je polako nestajala kao i njegov život.

Konji se prepoznaše, dodirnuše njuškama Ryana i humak u kojem je počivao Coote, a zatim zarzaše i krenuše.

Ubrzo se u daljini čuo samo odjek njihovih kopita.

U PRIPREMI:

Clay Tanner:
KOCKAR S MISSISSIPPIJA

Cijena pretplate za godinu dana iznosi 18.720 d, a za šest mjeseci 9.360. U cijenu je uračunat i pretplatnički popust. Pretplata se uplaćuje općom uplatnicom u korist računa: NIŠPRO »Vjesnik«, Interna banka, Zagreb, broj 30101-833-2052 (00027 – LASO). Cijena inozemne pretplate za šest mjeseci: DM 33,00, ASCH 234,00, SFR 27,00, HFL 37,00, SKR 116,00, FF 109,00, US\$ 17,00 (avionom US\$ 20,20), C\$ 24,00 (avionom C\$ 28,30), Australia £ 12,00 (avionom £ 15,00). Uplata na devizni račun 30101-620-16-3252051 kod Udružene banke Hrvatske, Zagrebačka banka, Zagreb (za »Laso« izdanje OOUR-a IRO)

Ekonomska propaganda »Vjesnik«, Agencija za marketing Zagreb, Trg bratstva i jedinstva 6. Zadnja kolor stranica 400.000 d, c/b stranica 250.000 d. Oslobođeno plaćanja poreza na promet, mišljenjem Republičkog sekretarijata za prosvjetu, kulturu i fizičku kulturu SRH broj 2935/7-1973 od 26. XI 1983. Rukopisi se ne vraćaju.

Inspektor X
Kriminalistička serija

NOVO

Inspektor X
Kriminalistička serija

NOVO

**Uz kriminalističke bestselere TRAG
— svakih 14 dana
i kriminalistička serija INSPEKTOR X!**